

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 1
JANUAR 1965
114. ÅRG.

**O
A
K
L
A
N
D

T
E
M
P
L
E
T**

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1

JANUAR 1965

114. ÅRG.

Indhold:

Oakland Templet indviet	3
Ansvar et hos dem, som træder ind i Templet ..	3
Indvielsesbøn	5
Afgørelsen om ægtekab	7
Fra missionens præsidentskab	8
En opgave og dens fuldførelse	9
Præsident David O. McKay, »Tempelbygger« ..	11
Sidste dages templer	11
Billeder af alle templerne	12-16
Hjælpeforeningen	17
Ældsternes udstilling	18-19
Præstedømmet	20
Kredslærerindernes Budskab	21
Søndagsskolen	22
Distriktskonferencerne i 1965	24
Primary	25
Personlige nyheder	26

Forsidebillede:

Det nye Oakland Tempel i projektørlys

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

OAKLAND TEMPLET

INDVIET

Den 17. november blev Kirkens 15. tempel, OAKLAND TEMPLET, indviet ved en betagende højtidelighed under ledelse af Præsident *David O. McKay*.

Templet, som er beliggende på en bakke med udsigt over San Francisco Bugten, blev påbegyndt i 1962, da Præsident McKay tog det første spadestik, og i maj 1963 blev den første hjørnesteen lagt af Præsident Joseph Fielding Smith, fra De Tolv Apostles Råd.

Templet med dets tilhørende fløje måler omtrent 100 gange 30 meter, og det høje midterspir er 55 meter højt, medens de fire mindre spir er 30 meter høje.

Bygningen, som af aviserne i San Francisco betegnes som en af de smukkeste i hele egnen ved San Francisco, er oplyst af projektører om aftenen og er synlig i 25 kilometers afstand.

I månederne før templet blev indviet, blev det beset af omkring 350.000 mennesker, ja, så mange gik igennem bygningen, at meget af tæppebelægningen i gangene blev slidt op og måtte fornyes for indvielsen!

Efter indvielsen er Templet, ligesom alle Kirkens øvrige templer, kun åbent for de værdige medlemmer af Kirken, som skal udføre tempelarbejde for sig selv eller deres afdøde slægtninge.

Der er for øjeblikket tretten templer i brug i Kirken, deraf to i Europa — i London og i Zollikofen, Schweiz.

Ansvarer hos dem, som træder ind i templet

Tale af Præsident David O. McKay ved den første indvielseshøjtidelighed i Oakland Templet den 17. nov. 1964.

Det har i sandhed været en inspirerende tid. Jeg er sikker på, at hvert eneste hjerte er fyldt med taksigelse og taknemmelighed over at have lejlighed til at sidde her i denne hellige bygning og føle himmelske væsners nærhed. Ved lejligheder som denne føler vi os altid nærmere ved Ham og Hans Elskede Søn end noget andet sted, med undtagelse af vort private samvær med den Almægtige.

Det er nu tiden, hvor vi skulle forenes i indvielsen af dette Hellige Hus til vor Himmelske Fader. Jeg føler mig tilskyndet til at sige nogle få ord for Indvielseshønen.

Templer bliver bygget til velsignelse for folk gennem de pagter, de indgår. Enhver, som træder ind i Templet, vil indgå visse pagter eller påtage sig visse forpligtelser.

Et af de store formål, som udføres af dem, som kommer ind i Templet, er beseglingen af mand og hustru i ægteskabets hellige bånd. Dette formål er baseret på den kendsgerning, at mand og hustru virkelig elsker hinanden. Det betyder, at et par, som kommer til alteret, skulle være sikre på, at der er kærlighed i begge hjarter. Det ville være frygteligt at blive bundet for evighed til en, som man ikke elsker, men det er vidunderligt at blive beseglet for Tid og Evighed til en, som man elsker.

Lad os altid erindre, at Kærlighed er den mest guddommelige egenskab ved den menneskelige sjæl. Gud Selv er kærlighed. Vore hjarter er virkelig ét med Ham i det evige hjem, så når et par knæler ved alteret og modtager privilegiet og velsignelsen ved den

evige besegling, bør man være sikker på, at kærlighed brænder disse to hjarter, som nu ved Præstedømmets Hellige Kraft bliver bundet sammen for Tid og al Evighed. I forbindelse med dette må man være klar over, at kærlighed må næres, ellers kan dette bånd, denne beseglingsmagt og den pagt, som indgås, måske ikke vare evigt. Kærlighed må næres; kærligheden kan sulte ihjel, lige så bogstaveligt, som legemet kan sulte ihjel uden daglig næring. Der findes ikke nogen forsikring, som nogen kan udtale, som vil være tilstrækkelig til at holde kærligheden i live altid. Der er visse forpligtelser, som de, der indgår pagter ved alteret, påtager sig, og de forpligtelser må man holde fast ved, efter at man er kommet ud af Templet. Det ene er *venlighed*. Der burde ikke findes nogen uvenlighed i

hjemmene hos de ægtepar, som forlader Guds Hus.

I et af de breve, som Paulus skrev, findes der nogle udtalelser, som nu er kendt over hele den kristne verden som Kærlighedssangen, hvor det første lyder: »Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild«. Ordet »langmodig« omfatter tålmodighed, tolerance og hensynsfuldhed. Vi kan se hjem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor der for størstedelens vedkommende findes venlighed hos begge parter, fordi der findes kærlighed der — en bindende kærlighed, som ikke vil blive adskilt ved døden. Kærlighed er langmodig og er altid venlig og mild.

Mændene i Kirken burde huske, og kvinderne i Kirken burde være klar over, at venlighed vil avle kærlighed, og at den skulle være gensidig. Der findes opmærksomme mænd, som tænker på og viser særlig omtanke overfor deres hustruer, og hustruer, som er betænksomme overfor deres mænd. Paulus siger i samme brev, at »Kærligheden søger ikke sit eget«, men har andres velfærd og lykke i tankerne. Og en anden linie i samme brev siger, »Kærligheden tror alt«. Hvis den kærlighed bliver næret daglig og månedlig og i årevis et helt liv igennem, vil mandens opmærksomhed ikke blive vendt imod nogen anden, fordi der er tiltro til Præstedømmets bindende magt, heller ikke vil der være nogen tiltrækning eller nydelse på nogen anden måde, fordi kærligheden har tillid, »tror alt«, og der må være grundlag og årsag til den tillid, som manden har til hustruen, og den tillid, som hustruen har til sin mand.

Mormonismen, hovedelementet i den, er religionens anvendelse i det daglige liv. Det er, hvad I medlemmer har gjort ved at deltage i rejsningen af denne bygning; hvad Kirken har gjort er at bringe disse elementer ind i sine medlemmers hjem, hvad der vil skabe lykke og fred her og nu, og det er netop, hvad de vil gøre. Vore unge mennesker bør belæres om at vælge ægtemager, som vil være og holde det bånd i live, som vil bringe dem til alteret her i dette Tempel — *kærlighed*. Hvis din ånd lever efter døden, hvad den gør, så vil den kærlighedsevne også vedvare, ligesom sympati, ærbødhed og enhver anden dyd, som du ejer, vil bestå.

Hvad er den anden forpligtelse? Det er læren om evigt liv — *Sjælens Udoødelighed*.

Apostelen Paulus stillede korintherne følgende spørgsmål: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1. Kor. 15:29), et evigt spørgsmål, stillet for to tusinde år siden, og *ubesvaret i dag af alle kirker undtagen Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*. Halvdelen af præsterne prøver at besvare det og skriver artikler som svar på det, men svaret på dette spørgsmål findes i dette Hus, som I har bygget.

En kinesisk student tog eksamen fra et af vore ledende universiteter i de Forenede Stater. Han vendte tilbage til sit fædreland, og medens han var ombord på skibet over Stillehavet, kom han i samtale med en protestantisk præst, som rigtigt forklarede ham, at kun gennem Jesu Kristi navn vil menneskeheden blive frelst, og at det var derfor, han rejste over til den kinesiske nation for at prædike om Jesus Kristus den Korsfæstede. Den kinesiske student, som var gennemsyret med sin kærlighed til sine forældre og sine slægtninge, hvad der har stor betydning for kineserne, lyttede, da denne præst sagde, at kun gennem Jesus Kristus ville menneskene kunne modtage frelse, og sagde: »Men hvad så med mine forfædre?« — et spørgsmål, som hele verden ville stille. Præsten svarede: »De er fortabte!« Så sagde studenten: »Jeg vil ikke have noget at gøre med en religion, som er så uretfærdig.« Så han stod overfor spørgsmålet: Enten vil de tusinder, ja, millioner, som er gået forud for os og som aldrig har hørt om Jesu Kristi navn, blive frelst på en anden måde end resten af os, som har haft en chance for at høre om Ham, eller også er Gud et Væsen, som viser partiskhed.

Ligesom kærligheden er lige så evig som livet, således er frelsens principper lige så evige som livet, og de har gyldighed overfor det første menneske, som blev født i dødeligheden, lige så meget, som de har det overfor dig og mig. Det er retfærdigt. Og da millioner er døde uden dåb (dåben) og alle disse andre principper hører til dødeligheden, tror jeg, at disse mennesker skulle have mulighed for at høre det samme Evangelium og komme gennem dåbens dør, ligesom du og jeg måtte

komme gennem den dør. Det er ikke en umulig mission for vor Himmelske Fader, og dette tempordimensionarbejde er et middel til at udføre det — et af midlerne til at åbne døren.

Så de, som kommer ind i dette Hus, du og jeg, har nu mulighed og ansvar for at prøve på, så langt som vi kan, at nå disse vore forfædre, så vi kan åbne døren for dem, som venter.

Jesus gik for at prædike for de ånder, der var i forvaring, og som engang var ulydige i Noas dage, da »arken blev bygget«. Det er så enkelt, som det kan være, og kan forstås af enhver, som forstår det sprog, som skriftstedet bruger. Det betyder, at for tusinder af år siden døde disse mennesker, mænd og kvinder, som engang var ulydige i Noas dage før syndfloden. Jesus prædikede for dem, medens Hans legeme lå i graven i tre dage, og åbnede døren for dem, og sendte mænd fra Præstedømmet for at lade dem høre det samme Evangelium, som I og jeg nu forkynder. Hvilket princip er det altoverskyggende med hensyn til dette? Jo, de ånder levede i disse tusinder af år. Jeres kære, som døde i sidste uge, sidste år, for ti år siden — jeres fader og moder, jeres barn, jeres broder — de lever!

Sjælens udoødelighed! Det er et af yndlingsemnerne hos digtere, som ikke er medlemmer af Kirken, og andre i litteraturen hører disse ord:

»Sig ikke til mig, i sorgmodige vers, at livet kun er en tom drøm!
For den sjæl er død, som slumrer, og tingene er ikke, hvad de synes.
Livet er virkelig! Livet er oprigtigt!
Og graven er ikke dens mål;
Støv er du, til støv vender du tilbage, det var ikke, hvad sjælen sagde.«

(»A Psalm af Life«, af Longfellow)

Kristi ord lægger vægt på denne evige sandhed: »I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer . . . for at hvor jeg er, dér skal også I være.« (Johs. 14:2-3).

Hvilket vidunderligt arbejde medlemmerne i dette Okland Tempel-distrikt har udført ved at bidrage til opførelsen af dette Hellige Hus! De har fuldført det ved at give af sig selv, ved at leve over dyrets plan; ved at have sig til det åndelige plan, hvor vi kan glemme os selv for andre. Af hele min sjæl siger jeg, Gud velsigne jer for hvad I har gjort!

Lad mig slutte med følgende ord til jer: De, som nu drager nytte af Guds Hus, påtager sig forpligtelser, når de knæler ved alteret, og hvert par bliver mand og hustru. Desuden rækker denne forpligtelse ud til at hjertelyst vende, at der findes ingen død. Vi lever efter at døden har ramt os; det er

kun en overgang fra en af Faderens boliger til en anden — til andre endnu mere strålende rum.

Gud velsigne jer! Gud hjælpe os til at forstå betydningen og omfanget af Jesu Kristi Gengivne Evangelium og dets evige natur, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Det er nu mit privilegium at repræsentere jer, og hele Kirken, når jeg overgiver jeres arbejde, alt, hvad I har skabt, til vor Herre og Frelser Jesus Kristus til Hans Værks Ære. Hvis I vil bøje jeres hoved og forene jer med os, vil vi nu fremsige Indvielsesbønnen.

Indvielsesbøn

af Præsident David O. McKay ved
indvielsen af Oakland Templet.

O, Gud, vor Evige Fader, Himlens og jordens og alle tings Skaber, vi, Dine børn, er forsamlet her i dit Hellige Hus med hjertelyst fuldt af taknemmelighed mod Dig for Dine mange velsignelser imod os.

Vi er taknemmelige for den kundskab, vi har om vort slægtskab med Dig; at Du er vor Fader, til hvem vi kan gå for at få inspiration og vejledning, og når vi er sorgfulde og bekymrede, kan vi med vore hjertelyste fulde af håb og ønsker, gå til Dig som til vor jordiske fader.

Hjælp os at befri vort sind for alle dårlige tanker, og vor sjæl for egenkærlige og misundelige følelser, så vi i oprigtighed og sandhed kan samles som ét med det ene formål at elske Dig, elske hinanden og elske alle oprigtige folk over hele verden.

O, Fader, vil Du give os Din vejledning og Din Ånd, medens vi er forsamlet her, og må vi kende, at forbindelseskanalen mellem Dig og os nu er åben. Må vi føle og vide, at vi virkelig får del i Din Guddommelige Ånd.

Derfor beder vi Dig overse vore fejl og vore svagheder, og lad os komme frem for Dig i hjertets oprigtighed og livets renhed. Må det, vi siger og gør, være helt i overensstemmelse med Dit sind og Din vilje.

Vi er taknemmelige for, at Du sender Din Elskede Søn til verden for at åbenbare Din eksistens for menneskeheden og oprette den vej på jorden, som menneskene skulle gå for at komme tilbage til Din nærhed som Dine sønner og døtre.

Vi er taknemmelige for, at Du i den mørke tidsalder, da dette Sandhedslys praktisk talt blev slukket, gengav Evangeliet i denne Forvaltning ved Din egen og Din Elskede Søns tilsynskomst for Profeten Joseph Smith, ved hvil-

ken lejlighed Du sagde: »Dette er min Elskede Søn, hør Ham!« Vi er taknemmelige for det budskab, som Han gav til hele verden, at Du lever, at Du hører og besvarer bønner, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at gennem Ham er døden blevet overvundet og menneskesjælen befriet fra døden.

Vi er taknemmelige for, at under Din vejledning og inspiration blev Jesu Kristi Kirke organiseret i sin fylde, hvad der giver hver mand, hver kvinde og hvert barn mulighed for at yde menneskeheden tjeneste på en organiseret måde. Vi er taknemmelige, så vi næsten ikke kan give udtryk for det, over dens indflydelse i verden i dag. Udstræk denne indflydelse, O, Fader, så fred snart kan blive oprettet på jorden.

Vi er taknemmelige for, at Du efter Din strålende åbenbaring til Profeten Joseph Smith i denne forvaltning gengav det aronske og det melkisedeiske Præstedømme ved himmelske sendebud, og som følge deraf alle de Præstedømmets Nøgler, som dine Profeter har haft lige fra Adams dag gennem Abraham og Moses til Malakias, som havde magten til »at vende fædrenes hjertelyst til børnene, og børnenes til deres fædre« ned til den sidste generation. For denne fuldkomnethed ved gengivelsen af myndigheden udtrykker vi idag vor taknemmelighed og priser Dit Hellige Navn . . .

Vi udtrykker taknemmelighed over for Dig for de mænd, som Du har valgt til at lede Kirken, fra Profeten Joseph Smith, hans broder Hyrum og deres medarbejdere, og deres efterfølgere gennem årene ned til de nuværende Generalautoriteter — det Første Præsidentskab, de Tolv Apostles Råd, Assisterende til de Tolv, Kirkens Patriark, de Halvfjerds's Første Råd, det Præsiderende Biskopråd. Giv dem en

rig fylde af Din Ånd, så Evangeliet under deres vejledning kan gå ud til alle folkeslag på jorden.

Velsign Din tjener, som Du har kaldet til at lede Din Kirke i dag, med sundhed og visdom. Vedbliv at åbenbare ham Din vilje angående Dit værks vækst og fremgang blandt menneskenes børn. Velsign hans rådgivere til overmål. Må det Første Præsidentskab være forenet ved Guds Ånd og Kraft i alt deres arbejde, og i enhver tanke, hvert ord og hver handling herliggøre Dit navn. Her i dette Hellige Hus anerkender vi med ydmyghed og dyb taknemmelighed Din guddommelige vejledning og inspiration. Hjælp os at ære vort kald og at forkynde for hele verden den frihed, som Evangeliet giver. For Sandhed er Frihed, og giver ret til at dyrke, til at arbejde, retten til at tjene. Hjælp os til aldrig at tabe disse velsignelser af syne.

Velsign Stavspræsidentskaberne, Højrådet, Biskoprådene, Grenspræsidentskaberne, Præsidentskaberne for de Melkisedeiske og de Aronske Præstedømmers Kvorummer, Præsidentskaberne og andre ledere for hjælpeorganisationerne over hele verden. Vejl dem, så de må kunne leve op til de pligter, der er pålagt dem. Lad funktionærerne i Kvorummer og Hjælpeorganisationer være forenet i enighed, det bønfalder vi Dig om. Lad dem være ét, ligesom Du og Sønnen er ét, thi enighed er et stort opløftende princip i Jesu Kristi Evangelium.

Vi bønfalder Dig, glem ikke Dine tjenere, som præsidere over Kirkens Missioner ude over verden, tilligemed alle de missionærer, som er draget ud for at forkynde Evangeliets Gengivelse og Frelsesplanen for verdens folk. Beskyt dem fra alt ondt og velsign dem med gaver og kræfter i deres gerning.

Velsign deres familier, så de kan støttes med fred og trost.

Vi er taknemmelige for, at Du inspirerede Din Profet Brigham Young til at profetere for de Hellige, som kom rundt om Kap Horn under Samuel Brannans presidentskab i 1847, at i tidens løb kan Stillehavets kyster engang blive beskuet fra Herrens Tempel, og at ældste George Albert Smith af De Tolvs Råd senere, i 1924, i et syn så, at en dag »ville et Tempel stå på East Bay højene, et som ville være synligt som et fyrårn for skibene, når de kommer til Golden Gate fra de fjerneste egne af jorden.« Vi er også taknemmelige for de trofaste mænds forudseenhed, som blev udnævnt som en komité i 1934 til at finde en byggegrund til et Tempel og blev inspireret af Dig til at vælge denne vidunderlige grund, hvor Templet nu står. Vi er taknemmelige for, at ved Din guddommelige mellemkomst var det muligt at købe grunden, og at Din tjener, Præsident Heber J. Grant, gav fuldmagt til købet af den, og at der i 1961 blev taget bestemmelse om at bygge dette Hellige Hus.

Vi er især taknemmelige, O, Himmelske Fader, for den Komité af Stavspræsidentskaber, som har haft til opgave at organisere og bygge dette Tempel. Velsign dem for deres hengivenhed og uselviske arbejde.

Dette Tempel, det femtende, som nu er blevet bygget til Dit Hellige Navn, er et monument, som vidner om den trofasthed og loyalitet, som Din Kirkes medlemmer har vist ved betaling af deres tiende og offerydelse. Vi er taknemmelige for, at Kirakens medlemmer erkender, at betaling af tiende og offerydelse bringer velsignelser og gør det muligt at forkynde Sandheden, og bidrager til at opfylde Dine hensigter gennem bygningen af kirker, tabernakler og eventuelt Templer, hvor som helst Kirken er organiseret.

Vi anråber især om Dine velsignelser over Dit folk i dette Tempeldistrikt, som så villigt og ædelmodigt har bidraget med deres midler, deres tid og deres arbejde til fuldførelsen af dette Hellige Tempel.

Vi er taknemmelige for den samarbejdsånd, som har haft indflydelse på mændene og kvinderne i denne by og de omliggende byer. Vi takker Dig for samarbejdet med Borgmesteren, Byens Råd, Handelskammeret og de forenede anstrengelser hos alle, som i et syn har set værdien af Guds Hus.

Vi takker Dig for ethvert arbejde, som er blevet udført af medlemmerne, ethvert offer, som er blevet ydet af de

unge mænd og de unge piger, som har givet af deres småpenge, og af millionæren, som gav af sine tusinder. Modtag, O, Fader, bidragene fra enken, fra de drenge og piger, som nægtede sig selv tøj eller fornøjelser for at muliggøre denne bygning. Må den Ånd, som fik dem til at give, til at tjene, være med dem igennem hele livet, thi kun ved at tjene kan de opnå den lykke, som overgår al forståelse.

Vor Fader, vi beder Dig velsigne alle dem, som har arbejdet ved opførelsen af dette Tempel, eller som på en eller anden måde, gennem deres midler eller deres indflydelse, har hjulpet med til dets fuldførelse. Må fred dvæle i Dit folks hjem overalt, og må sygdom og sorg være borte fra deres midte.

Må enhver bidragydende blive trostet i ånden og få hundredefold fremgang! Må de alle have den vished, at de får taknemmelighed fra tusinder, måske millioner på den Anden Side, for hvem fængslets døre nu kan åbnes og befrielse forkyndes for dem, som vil modtage Sandheden og blive frigjort.

Medens Havs legeme lå i graven, prædikede Kristus, Din Elskede Son, for ånderne, som var i forvaring, som engang var udygtige i Noas dage, og bevidner således, at de, som er gået på den anden side sløret, også kan høre Guds ord og adlyde livets og frelsens evige principper.

Templer bygges til Dit Hellige Navn som et middel til at forene Dit folk, levende og døde, i troens, fredens, og kærlighedens bånd igennem Evigheden.

Hjælp alle, O, Fader, til bedre og mere oprigtigt end nogensinde for at blive klar over, at kun ved lydhed mod Evangeliets evige principper og ordnancer kan vore Kære, som døde uden dåb, få det strålende privilegium at komme ind i Dit Rige. Forog derfor vort ønske, det beder vi Dig, om at sætte et større arbejde ind på at udføre Dine formål, at tilvejebringe u dødelighed og evigt liv for alle Dine børn.

Med disse og mange andre vidunderlige principper i vort sind er vi samlet for at yde Dig vort hjertes tak og taknemmelighed.

Og nu, Fader, som Din tjener, som holder det Hellige Melkisedekske Præstedømme, indvier jeg dette, OAKLAND TEMPLET i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og helliger det til de hellige formål, hvortil det er blevet bygget. Vi indvier det til Dig, med alt, hvad der findes deri, som et Bonnens Hus, et Hus til Pris, et Hus til Gudsdyrkelse, et Inspirationens Hus og et Hus til Samvær med Dig.

Vi beder Dig, Himmelske Fader, om at tage imod denne bygning i alle dens dele, og at bevare den lige fra fundamentet til tårnene, som løfter sig op. Beskyt den fra jordskælv, orkaner, uvejr eller andre ødelæggende katastrofer. Må døbefonten, ordnancerveelserne, og især besøgelsesveierne blive holdt Hellige, så Din Ånd altid kan være tilstede for at troste og inspirere. Beskyt alle de mekaniske dele, som hører til belysningen, opvarmningen, ventilationssystemet, elevatoren. Velsign de mennesker, som har til opgave at se efter alle sådanne installationer og indretninger, så de kan gøre det trofast, dygtigt og med ærbødighed.

Vi indvier den grund, hvorpå Templet står og som omgiver det; gangene, bedene, træerne, planterne, blomsterne og buskene, som vokser i jorden; må de trives og blomstre og blive overordentlig skønne og frodige, og må Din Ånd dvæle i deres midte, så dette stykke jord kan blive et hvilets og fredens sted til Hellig meditation og inspirerede tanker.

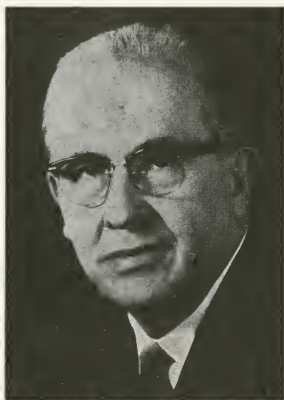
Velsign Templets Præsident og hans hustru. Må de, og andre, som vil blive kaldet som hjælpere og vogtere, bevare en atmosfære af renhed og helligdom i hvert rum. Lad aldrig nogen uren person eller ting komme herind, thi »min ånd«, siger Herren, »ville ikke dvæle i urene tabernakler; heller ikke vil den blive i et hus, hvor egenkærlige, arrogant eller usunde tanker findes. Må derfor alle, som søger dette Hellige Tempel, komme med rene hænder og et rent hjerte, så din Helligånd altid kan være tilstede for at troste, inspirere og velsigne. Må alle, som kommer indfor disse hellige mure, føle en fredfyldt, hellig indflydelse. Gør det sådan, O, Herre, at selv folk, som går forbi grunden, eller ser Templet på afstand, kan løfte deres øjne bort fra det jordiske livs lave ting og se op mod Dig og Dit Forsyn.

O, Gud, vor Himmelske Evige Fader, de trofaste medlemmer af Din Kirke har gennem kærlighed til Dig og Dine børn, ved tiende og offerydelse, rejst dette Hellige Hus til Dig, hvori der skal udføres de ordnancer og ceremonier, som er nødvendige til lykke, frelse og oplyselse for Dine børn, som lever i dødeligheden og i Åndeverden. Modtog vort offer, hellig det ved Din Helligånd, og beskyt og bevar det ved Din kraft.

Med denne bøn indvier vi vort liv til oprettelsen af Guds rige på jorden, for freden i verden og til Din Herlighed evindeligt, i Din Elskede Søns, Jesu Kristi navn. Amen.

Afgørelsen om ægteskabet

af *Præsident Ezra Taft Benson*

Ægteskabet, hjemmet og familien er guddommelige institutioner. De er ikke lavet af mennesker, men er blevet oprettet af Gud til Hans guddommelige formål — velsignelsen og ophøjelsen af Hans børn. Det første ægteskab, som vi har beretning om, var foreningen af to udødelige væsener. Ny åbenbaring fortæller os, at »ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene, og at når en mand og hans hustru på rette måde er blevet forenet, »skal de to blive ét kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse.« (L. & P. 49: 15—17).

Apostlen Paulus gav det råd: »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke?« (2. Kor. 6:14).

I henhold til det gengivne Evangelium kræves der ægteskab i Herrens Tempel af alle, som vil opnå den højeste grad af herlighed i Guds celestiale Rige. Det er af yderste vigtighed i folks liv og af hensyn til deres evige velfærd, at ægteskabet bliver fuldbyrdet i henhold til Herrens plan.

Præsident Joseph F. Smith bekræftede dette, da han sagde: »Jeg ønsker, at de unge mennesker i Zion bliver klar over, at ægteskabsinstitutionen ikke er en institution, som er lavet af mennesker. Den er fra Gud: den er hæderlig, og intet ungt menneske i den giftefærdige alder efterlever sin religion, hvis han forbliver ugift.« (Joseph F. Smith, *Improvement Era*, Juli 1902, pp. 713—14).

Præsident David O. McKay sagde, idet han fremhævede ægteskabets hellighed og betydning: »Der findes intet midlertidigt i den sidste dages helliges hjem. Der findes intet forgængeligt i familieslægteskabet i den sidste dages helliges hjem . . . for den sidste dages hellige er i sandhed cøleenheden i samfundet, og forældreskabet kommer næst efter guddommelighed.« (*Conference-rapport*, juni 1919, p. 77).

Den afgørelse, som vore unge må træffe angående med hvem og hvornår de skal gifte sig, kan påvirke deres liv måske mere end nogen anden afgørelse de træffer. I disse usikre tider, hvor unge mennesker står overfor et tungt økonomisk pres, møder der dem mange spørgsmål og udfordringer med hensyn til ægteskab.

Det er min tro, at værdige sidste dages hellige kvinder, som forbliver trofaste i alle ting, til Herrens rette tid vil blive velsignet med en ægtefælle, som er dem værdige for tid og al evighed. Vi må aldrig tabe denne vigtige kendsgerning af syne. Livet er evigt. Vi lever nu i en del af evigheden. Afgørelser, som træffes i dette liv, vil på godt eller ondt påvirke vort evige velfærd. Det var Guds hensigt, at ægteskabet skulle være en evig pagt, hvortil var knyttet uvurderlige, varige velsignelser. Hvis vi lever, så vi gor os fortjent til dem, vil vi få dem. Dette er en del af Guds sandhed. Og tiden er på sandhedens side.

Det er rigtigt, at nogle sidste dages hellige, som gifter sig udenfor Kirken, er så heldige, at de omvender deres ægtefælle til Evangeliet. De optegnelser, som er til rådighed, viser imidlertid, at kun ét ægteskab ud af otte, der omfatter en ægtefælle, som ikke er i Kirken, ender med omvendelse, og at de fleste ægteskaber med ikke-medlemmer ender med passivitet fra begge parter side, da den åndelige adskillelse mellem dem vedvarer og ofte udvides.

Hvorledes er optegnelserne på den positive side med hensyn til de unge, som bereder sig til og bliver viet i Templet? Fordelene er mange. Et videnskabeligt studium, som fornylig er foretaget angående flere tusind ægteskaber i amter i Utah og Salt Lake, afslørede, at procentdelen af tempelvielser forøgedes fra 1905 til 1951 (den periode, som studiet omfattede) fra 29% til 49%, og at der var færre teenage-ægteskaber blandt tempelvielser. En omhyggelig analyse over ægteskaber, der var indgået i perioden 1949—51, viste, at skilsmisserapporten efter ti års ægteskab var som følger:

	i forhold	
	Procent skilt til vielser	
viet i Templet . . .	1.8	1 af 55
viet udenfor Temp- let af en		
S.D.H.-leder . . .	10.2	1 af 10
borgerl. vielser . .	13.4	1 af 7

Sidste Dages Hellige forældre burde være klare over, at teenage-ægteskaber sædvanligvis kommer ud for alvorlige vanskeligheder. De burde tidligt give deres drenge og piger råd angående dette højt vigtige skridt. Vor rejse her i livet er flygtig sammenlignet med

de evigheder, der ligger foran os. Ægteskab efter Guds plan er den bedste sikkerhed for lykke her og gennem evigheden.

Gud velsigne Kirkens ungdom i den afgørelse, der er af største vigtighed, nemlig at vælge deres ægtefæller.

For den sidste dages hellige unge er det af yderste vigtighed, at han eller hun vælger en ægtemage, som er et godt medlem af Kirken. Undladelse af at gøre dette resulterer i vanskeligheder og forhindringer. Vielse i Templet er Herrens plan. Præsident Brigham Young fremhævede denne kendsgerning med følgende ord: »Der findes ikke en ung mand i vort samfund, som ikke ville være villig til at rejse herfra (Salt Lake City) til England for at blive viet på rette måde, hvis han forstod tingene, som de er; der findes ikke en ung kvinde i vort samfund, som elsker Evangeliet og ønsker dets velsignelser, som ville gifte sig på nogen anden måde; de ville leve ugifte, indtil de kunne blive viet på den måde de burde, om de så skulle leve, til de blev lige så gamle som Sara, da hun døde Isak.« (*Journal of Discourses*, Vol. II, 1867, p. 118).

På et meget senere tidspunkt udtalte Præsident Joseph F. Smith: »Vi siger til vore unge mennesker: Bliv gift, og gift jer på den rigtige måde. Bliv viet i troen, og lad ceremonien blive udført på det sted, som Gud har udpeget . . . gift jer ikke med folk udenfor Kirken, da sådanne foreninger næsten ufravigeligt fører til ulykke og skænderier og ofte til sidst til skilsmisse . . . den troende og den vantro skulle ikke sættes i spand sammen, thi der følger senere, her i livet eller i evigheden, må de skilles igen.« (Joseph F. Smith, *The Juvenile Instructor*, 1902, p. 402).

Fra missionens præsidentskål

Når vi nærmer os Nyttårsdag, lad os da hver især gøre status, tælle debet- og kreditsiderne i vort liv op og ærligt finde saldoen. Lad os være taknemmelige for fortiden, men ikke spille tiden ved unyttig anger. Lad hverken mindet om fortiden eller forventningen om fremtiden berøve os den fulde glæde ved nutiden.

Vi kan måske lære en værdifuld lektie, når vi sidder foran ildstedet. Det er en lektie om nødvendigheden og værdien af samarbejde, arbejde og gensidig hjælpsomhed. Hvert lille stykke kul, som flammer op og gløder af varme og lys, føjer sin del til arbejdet med at varme huset op, medens hvert enkelt til gengæld er blevet varmet op og holder sig brændende ved alle stykkernes samlede varme.

Hvis ét stykke kul, selv om det er det mest brændende, skulle blive adskilt fra de andre og ligge alene på arnen ville det øjeblikkelig begynde at afkøles og ulme, ryge i stedet for at flamme, dets lys ville give plads for mørke. Et enkelt stykke kul, overladt til sig selv, kunne ikke længe fortsætte med at udstråle hverken varme eller lys, eller beholde tilstrækkeligt til at opfylde sin bestemmelse; men hvis vi kan hjælpe det tilbage til kaminen, opmuntre det til atter at tage del i det fælles arbejde, kan det snart igen få sin fulde nytte tilbage.

Således er det også med Kirkens medlemmer. Hvis man af en eller anden grund trækker sig tilbage fra aktiv deltagelse, forsømmer at overvære nadvermøder, kvorummøder eller hjælpeorganisationernes møder, og forsøger at leve for sig selv alene, vil man snart blive lunken og miste troen. Jesus lagde bestandig eftertryk på den kendsgerning, at Hans Evangelium er noget, der virker ved samarbejde.

Vor Frelser har påvist tragedien om de spildte muligheder i sin lignelse om sædemanden (Matt. 13:19—23):

»Når nogen hører ordet om riget og ikke forstår det, så kommer den Onde og river det bort, der er sået i hans hjerte; han er sæden, som blev sået på vejen.

Sæden, som blev slået på stengrund, det er ham, der hører ordet og straks tager imod det med glæde.

Men han lader det ikke slå rod i sig og holder kun ud til en tid, og når der kommer trængsel eller forfølgelse for ordets skyld, tager han straks anstod.

Sæden, som blev sået iblandt tidsler, det er ham, der hører ordet, men timelig bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet, og det bliver uden frugt.

Men sæden, som blev sået i god jord, det er ham, der hører ordet og forstår det, og som så bærer frugt, hundrede, tresindstyve eller tredive fold«.

Frelseren bedømte sjælnes kvalitet efter den høst, den frembragte. Vi kan spørge: »Hvad vil høsten blive ved slutningen af et liv i uvirksomhed? Vi burde hver især spørge os selv: »Hvad gør jeg med den sjæl, i hvilken Evangeliets sæd er blevet sået?«

Ligesom en have trænger til at gødes, dyrkes, luges — bestandig omsorg og bestandig årvågenhed — således må vort liv, hvis det skal kunne frembringe noget godt, bestandig fornyes ved forøget kundskab, dyrkes gennem aktivitet og luges ved omvendelse og gode gerninger.

Vi trænger til at minde os selv om, når vi ser på fremtiden, at frelse er en vedvarende proces, ikke et mål, at evigt liv, som Han lærte os det, er kvalitativt — bliver mere gudlignende — og ikke blot fortsætter til eksistere; at tro og omvendelse er lige så nødvendigt efter døden som før. »Vær I derfor fuldkomne var Hans udfordring, og Han hverken krævede det umulige eller spottede den menneskelige natur. Det var et kald om fortsat aktivitet. Den, som håber på evig fremgang, må betale prisen ved evig indsats. Der findes ikke noget, der hedder »passiv tro«; hvis den ikke er aktiv, er den kun en slags tillid; handling er det, der adskiller tro fra tillid, derfor må vi vise vor tro gennem vore gerninger.

Må vi i det nye år vise vor store tro gennem store gerninger.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Fra 1. januar 1965 vil bogen »Jesus Kristus« af James E. Talmage blive brugt som lektiehefte i Søndagsskolens Seniorklasse. Det vil sikkert være af interesse at vide, hvorledes denne bog blev skrevet, og vi bringer derfor følgende artikel om bogens tilblivelse, skrevet af forfatterens søn, John R. Talmage.

En opgave og dens fuldførelse

Hvorledes bogen, JESUS KRISTUS, blev skrevet,
af John R. Talmage, søn af James E. Talmage.

Måske er der ikke noget emne, der har været grundlag for så mange spørgsmål fra så mange mennesker og stillet til mig og andre medlemmer af min faders familie i årenes løb, som spørgsmålet om, hvordan Fader skrev bogen *Jesus Kristus*.

Jeg byder derfor særlig velkommen til indbydelsen fra The Improvement Era til at behandle sagen på tryk. Jeg håber denne drøftelse vil vise sig interessant for læserne, og jeg håber også, at den kan fjerne nogle af de ubegrundede myter, som har vist sig at vokse op angående denne bogs tilblivelse.

Heldigvis kan mange punkter fastslås uden tvivl ved henvisning til forfatterens egne kommentarer. Fader førte en personlig dagbog fra den tid, han var dreng i England og næsten lige til sin død, og selv om han ikke hengav sig til langvarige diskussioner i sin private dagbog, opførte han omhyggeligt alle vigtige begivenheder i sit liv, og særlig dem, som havde at gøre med hans pligter og aktiviteter i Kirken.

Under datoen 14. september 1914 indeholder James E. Talmages private dagbog følgende indførsel:

»I skoleperioderne 1904—1905 og 1905—1906 holdt jeg en serie forelæsninger med titlen »Jesus Kristus« under Universitetets Søndagsskolekursus auspicer. Modererne blev afholdt søndag formiddag i Barratt Hall. Jeg fik en skriftlig kaldelse fra det Første Præsidentskab til at samle forelæsningerne i en bog, som skulle udgives til brug for Kirken i almindelighed. Arbejdet med denne kaldelse var blevet udsat gang på gang af andre pligter, som hvilede på mig. Fornylig er jeg imidlertid blevet bedt om at udarbejde bogen med så lidt forsinkelse som muligt. Erfaringer viste, at hverken i mit komfortable kontor eller i et bekvemt studereværelse i mit

hjem kan jeg være fri for besøg eller telefonopringninger. Som følge af dette og med henblik på arbejdets betydning, har jeg fået anvist et værelse i Templet, som jeg kan benytte, og hvor jeg vil være fri for forstyrrelse. Jeg begyndte arbejdet i Templet i dag, og håber at jeg vil være i stand til at vie den nødvendige tid til det.

Andre indførsler i dagbogen gør det klart, at det virkelige arbejde med at skrive bogen begyndte på denne dato og i Salt Lake Templet; alt tidligere arbejde havde været af forberedende natur. Fra det første til det sidste ord, der blev sat på papiret, blev skriveriet udført i Salt Lake Templet, i det særlige værelse, der var stillet til rådighed for Fader til dette formål. Imidlertid er der udsprunget mange historier om bogens tilblivelse, grundlagt mere på fantasien end på kendsgerninger.

En af de mest vedholdende falske enkeltheder i legenden er, at dr. Talmage aldrig forlod templet, medens han skrev bogen. Han ikke alene forlod templet, men han udførte også sine normale kirkepligter, herunder mange weekend-rejser for at overvære forskellige stavskonferencer, (skønt han var undskyldt fra nogle af disse opgaver). Han kom hjem et par timer de fleste aftener — hvis han ikke var borte fra byen på grund af kirkelige pligter — skønt hans tid hjemme var frygtelig begrænset, hvad medlemmerne af hans familie stærkt følte.

Jeg selv var »på vej til« fire år i september 1914, men jeg husker levende skriverperioden (skønt jeg havde syntes den omfattede meget længere samlet tid end det var tilfældet, indtil jeg fik de virkelige datoer fra Faders dagbog). En mindre sidevirkning ved det intense pres, hvorunder Fader arbejdede i denne periode, var det fuldstændige brud i mit eget unge liv på soveplanen. I en alder, hvor gode børn kommer i

seng klokken syv eller otte om aftenen, udviklede jeg den vane at være oppe til klokken elleve om aftenen eller til midnat. Havde jeg ikke fået lov til det, ville jeg kun have vidst, at jeg havde en fader ved at høre tale om det. Han tog afsted hver morgen meget tidligt, for nogen af os andre var vågne, og vendte sjældent hjem før klokken halvelve om aftenen. Ofte var det nærmere midnat, og min fryd ved at blive oppe »for at få lidt aftensmad sammen med Fader« på dette sene tidspunkt er stadig et af mine mest levende og lykkelige barndomsminde.

Faders eneste andet måltid om dagen foruden disse sene »aftenbiddere« var en meget let frokost, som han havde med sig i sin »lille taske«, en lille sort taske som læger bruger til at bære deres professionelle instrumenter i, og som var en familieinstitution.

Den virkelige tid, som omfattede den periode, hvor *Jesus Kristus* blev skrevet, var forbausende kort, ialt nøjagtig tre dage mere end syv måneder. Og de syv måneder blev ikke udelukkende helligt skriveriet, som anført ovenfor, men til at udføre den tunge timeplan med regelmæssige kirkelige pligter, med tiden til at skrive taget, når den kunne findes, eller taget fra de timer, der normalt var beregnet til hvile.

Jeg husker, i de senere år, da jeg hørte en af Faders venner udtrykke forbauselse over, at den var blevet skrevet på så kort tid, at Fader svarede, at forberedelsesperioden til bogen havde udstrakt sig over mere end et tiår, i løbet af hvilket tidsrum han havde udført udtrakte studier og efterforskningsarbejde og udviklet sine egne tanker og metoder. Syv måneders perioden var blot den, der var helliget til at sætte de ideer, som var blevet udviklet og modnet i det lange tidsrum, på papiret. Selv da var det en bemærkelsesværdig bedrift.

Hentydninger til selve nedskrivningen af bogen er forholdsvis få i Faders dagbog, men hver gang der viser sig sådanne hentydninger, fremhæver det atter den følelse af tryk og tidspres, som forfatteren arbejdede under. Følgende eksempler, taget ordret fra dagbogen, belyser dette:

»30. september: Siden jeg begyndte mit arbejde med Kristi Liv har jeg helligt hver eneste mulig time til arbejdet, og har ofte arbejdet i Templet til en sen natteftime ....

9. november .... I forbindelse med sagen om bogen, kan det måske være godt at berette, at siden jeg begyndte på arbejdet med at skrive den 14. september, har jeg helligt hver fritime til dette arbejde, og har til nu i skriftlig form, omend slet ikke i revideret stand, tyve kapitler. Efter hvad det nu tyder på, vil arbejdet med bogen blive afbrudt på grund af andre allerede indgåede aftaler. Formålet er imidlertid at få det fuldført på det tidligst mulige tidspunkt, omend med nogen lettelse af det intense tryk, under hvilket arbejdet hidtil er blevet udført.

Ved i hvert fald to lejligheder under skriveperioden viser indførsler i dagbogen for søndage, at forfatteren var blevet fritaget fra konferenceaftaler og at han »tilbragte størstedelen af dagen i Templet med studier«. Det er måske af betydning, at disse indførsler om søndagen udtrykkeligt bemærker, at timerne blev tilbragt »med studier«. idet det derved antyder, at det virkelige skrivearbejde ikke blev foretaget på sabbatsdagen. Som direkte modsætning læser vi i indførsler for forskellige andre helligdage: »Jeg tilbragte størstedelen af dagen i Templet, optaget af at studere og skrive på bogen ....« eller »Jeg tilbragte dagen med at skrive på bogen«.

Af særlig interesse er dagbogen for 9. november 1914, som lyder:

».... Overværede om eftermiddagen et møde med det Første Præsidentskab og visse indbudte medlemmer af Deseret Sondagsskolernes Generalforsamling. Ved dette møde læste jeg nogle kapitler højt af bogen 'Jesus Kristus', som nu er under udarbejdelse, idet formålet var at få visthed for, om bogen ville være bedst egnet til de lavere eller de højere grader i det teologiske fakultet. Som det var hensigten, er bogen udarbejdet for vore folk i almindelighed, og er ikke tilpasset til brug som lærebog for umodne studerende. Det blev af det Første Præsidentskab bestemt, at arbejdet skulle fuldføres i samme omfang og på samme plan som hidtil fulgt, og at det teologiske fakultet

i Deseret Sunday School Union skulle skaffe deres egen plan for studenterne ved første års arbejde i fakultetet«.

Den 19. april 1915 var nedskrevet denne betydningsfulde indførsel i dagbogen:

»Afsluttede den virkelige nedskrivning af bogen 'Jesus Kristus', som jeg har helligt hver fritime, siden jeg påbegyndte arbejdet den 14. september sidste år. Hvis det ikke var, at jeg havde haft det privilegium at udføre dette arbejde i Templet, ville det på nuværende tidspunkt have været langt fra at være færdigt. Jeg har følt steds inspiration og har skønnet på den uforstyrrelse og ro, der har hersket der. Jeg håber på at gå videre med revideringsarbejdet uden forsinkelse«.

Dagen var en mindeværdig dag for forfatterens familie, som fik en fader tilbageløse, som de faktisk havde »mistet«. Min søster Helen (Mrs. Roland C. Parry fra Ogden, og nu det eneste medlem af Faders familie, foruden mig selv, som endnu er i live) har i sit sind bevaret et uforglemmeligt billede af Faders hjemkomst sent om aftenen den 19. april 1915. Han satte sig ned med et udtryk af træthed og dog oplyselse over fuldførelsen, og sagde:

»Maia (hans eget kærlige navn for den elskede hustru), jeg er færdig. Det er mit ....«

Her famler Helens hukommelse efter det nøjagtige ord, han brugte til at beskrive det færdige arbejde. Meningen var imidlertid tydelig, uden nogen misforståelse. Fader sagde, at denne bog uomtvistelig var det bedste, som han personlig havde lavet — hans *chef-d'oeuvre*, skønt Helen føler, at han ikke i virkeligheden anvendte det franske udtryk, ellers ville det have stået fast i hendes hukommelse.

Fader var samvittighedsfuldt omhyggelig i sit valg af ord, og det er sikkert, at hvilket ord han end havde brugt, ville det nøjagtigt og beskedent have udtrykt hans sande følelse. Hans bedømmelse af det værk, han havde udført, var ikke med vendinger om, hvorledes bogen måske ville blive modtaget og bedømt af andre, men udelukkende i vendinger, som sammenlignede den med andre af hans egne skrivelser. Han vidste, at han aldrig — ikke engang *Trosartiklerne* — havde skrevet noget af helt den samme særlige kvalitet som *Jesus Kristus*.

I forbindelse med hans ordvalg kan det måske være passende her at bemærke, at da han skrev *Jesus Kristus* — eller nogen andre af sine bøger for den sags skyld — slog dr. Talmage ikke op i et leksikon. Hele sit liv var han omhyggelig med at undgå at lade

denne kendsgerning blive almindelig kendt, for at den ikke skulle misforstås. Dette kunne let være vokset til en legende om, at forfatteren havde et så udstrakt ordforråd, at han ikke følte, han havde brug for at kontrollere med et leksikon. I virkeligheden var den sande grund næsten nøjagtigt modsat en sådan indstilling.

Fader følte, at han ikke burde bruge noget ord i sin formelle nedskrivning, hvis nøjagtige mening han ikke var absolut sikker på. Hvis han behøvede at kontrollere et leksikon angående noget ord, følte han, at han ikke beherskede det tilstrækkeligt til at stole på, at han brugte det nøjagtigt, som det skulle bruges. Han søgte altid efter, hvad franskmændene hentyder til som *le mot juste* (det rette ord), og selv om han uforsigtigt foretrak et kort ord for et langt ord, hvis valget stod lige, ville han aldrig bruge et ord, kort eller langt, som udtrykte hans *omtrentlige* mening, hvis der var et andet ord, som udtrykte hans *nøjagtige* mening. Han brugte leksikonet ofte og hele sit liv, men ikke som et middel til at søge nye ord, når han skrev noget, der skulle udgives offentligt.

Men for at vende tilbage til aftenen den 19. april 1915. Helen husker særlig tydeligt, at Fader tog med i sidelommen på sin frakke og trak en hel håndfuld småbitte blyantsstumper frem, minder om måneders skrivi. I hvert ord af teksten til *Jesus Kristus* var skrevet i hånden, idet forfatteren brugte bløde blyanter, som han satte i en speciel holder, efterhånden som de blev kortere, og de blev brugt til den sidste halv tomme. Jeg husker også tydeligt min fryd over æskerne med blyantsstumperne, som jeg måtte lege med i de følgende måneder.

Den originale, håndskrevne tekst til bogen, på ark af blank avispapir, fylder omtrent halvdelen af et mellemstort stykke pap på ca. 18 gange 13 gange 9 amerik. tommer.

Selv om det samlede skrivearbejde var færdigt den 19. april, var arbejdet med bogen dog ikke forbi. Fra den 27. april 1915 ledede forfatteren en serie oplæsninger, nogle få kapitler ad gangen, for det Første Præsidentskab og de Tolvs Kvorum. Hele teksten blev gennemgået af denne ærverdige gruppe mænd. Den 4. maj 1915 bemærkede Fader i sin dagbog:

».... Tre kapitler blev læst idag. Ved hvert af de møder, vi indtil nu har holdt med dette formål, var alle medlemmerne af det Første Præsidentskab og alle de Tolvs, som ikke var borte fra byen på grund af aftalte pligter, tilstede«.

Præsident Joseph F. Smith var borte en tid på et besøg til Hawaii, og ved hans tilbagekomst blev der skrevet den 18. juni 1915, efter et af Generalautoriteternes møder i Templet:

»Umiddelbart efter mødet mødtes Præsident Joseph F. Smith, Præsident Anthon H. Lund og jeg som en komité, der var valgt før Præsident Smith rejste på sin tur fornylig, for at drøfte afsnittet i 11. kapitel af bogen 'Jesus Kristus' angående 'Menneskesønnen'. Afsnittet blev godkendt i den form, hvori det var skrevet. Denne hændelse er typisk for den grundighed,

hvormed de doktrinaere punkter blev gennemgået.

Den 24. juni 1915 skrev forfatteren i sin dagbog: »Ved et tidligt møde med det Første Præsidentskab og de Tolv læste jeg den sidste del af bogen. Dette var det attende møde, hvor Rådet hørte på oplæsningen af manuskriptet. Trykningen af bogen er nu i gang«.

De følgende uger blev der læst korrektur, noget af det, medens forfatteren var på rejser til San Francisco i officielle forretninger. Den sidste korrektur blev sendt tilbage til bogtrykkerne

den 3. september 1915, og den 9. september skrev han i sin dagbog:

»Idag havde jeg den glæde at overbringe det Første Præsidentskab de tre første eksemplarer af bogen 'Jesus Kristus', så den kunne afleveres til bogbinderen«.

Med denne udtalelse kan man føle forfatterens dybe tilfredshed med den endelige fuldførelse af en opgave, som på én gang var en af de mest krævende og en af de mest tilfredsstillende han nogensinde havde påtaget sig.

(Fra *Improvement Era*, novbr. 1962).

Præsident David O. McKay

»Tempelbygger«

Det majestætiske, strålende Oakland Tempel står som endnu et monument for Præsident David O. McKay som tempelbygger.

Indvielsen af det bringer tallet op på fem templer, som er blevet påbegyndt og fuldført i de 13 år, hvor han har været Kirkens præsident. Det er mere end en trediedel af de 13 templer, som er i brug i Kirken.

Han havde kun været Kirkens præsident i fem måneder, da han den 22. september 1951 indviede grunden og tog det første spadestik til det majestætiske *Los Angeles Tempel*. Men før dette tempel blev fuldført og indviet i marts 1956, var Kirkens leder optaget af bygningen af andre templer.

I august 1953 indviede han grunden og tog det første spadestik til *Templet i Schweiz* og indviede en grund til London Tempel, de første to på frem-

med jord. Templet i Schweiz blev fuldført og indviet af ham den 11. september 1955. På samme tur til Europa tog han det første spadestik til London Tempel.

I 1958 indviede Præsident McKay endnu to templer. I april foretog han en tur til *New Zealand* for at indvie det nylig fuldførte tempel i det fjerne land i Stillehavet, og i september vendte han tilbage for at indvie *London Tempel*.

Præsident McKays interesse for Oakland Tempel daterer sig hele 30 år tilbage. Det var i 1934, han inspicerede grunden til Oakland Tempel og anbefalede, at den blev købt. Det var på basis af hans oprindelige anbefaling, at grunden blev købt af Kirken i 1942.

Præsident McKay besøgte grunden næste gang i september 1960, da han indviede East Bay Interstake Center,

der er bygget på en del af »Tempelhøjens«. Det var ved den lejlighed, at han gav »grønt lys« for bygningen af Oakland Tempel, da der var hårdt brug for det.

Den 23. januar 1961 fløj han til San Francisco til et møde med stavspræsidenterne i området, og offentliggjorde planerne om at bygge Oakland Tempel og organiserede tempeldistriktet.

Hans næste besøg var med det formål at indvie grunden og tage det første spadestik den 26. maj 1962. Først i august i år aflagde Præsident McKay overraskende besøg i det fuldførte Oakland Tempel for at inspicere bygningen, kontrollere den ydre belysning og tale til de forsamlede stavspræsidentkaber i tempeldistriktet.

(Fra *Deseret News, Special Dedication*

Section)

SIDSTE DAGES TEMPLER

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har tretten templer i brug for øjeblikket, efter at det nye Oakland Tempel er indviet.

Hvert enkelt af dem er imponerende og ligger i skønne omgivelser. De er allesammen arkitektonisk fremragende og tiltrækker sig stor opmærksomhed. Som Præsident David O. McKay siger:

»Hvert tempel, som Kirken har bygget, tiltrækker sig opmærksomhed fra folk, som kommer forbi, eller som læser, hører og hører vidne om den kendsgerning, at byg-

ningen er et Guds hus, et tempel for den Allerhøjeste. Selve dets eksistens, dets mure og alt, hvad der hører til det, forkynder, at Han er en realitet, viser Hans kærlighed og Hans frelsesplan .... Hvert tempel, som står, ligegyldigt i hvilken del af verden, bør altid være et lys, der har indflydelse på Kirkens medlemmer, unge og gamle og får dem til at udvikle de karakteregenskaber, som omskaber et menneskeligt væsen med dyriske instinkter til et åndeligt væsen, som tager imod Gud vor Himmelske Faders påmindelser ....«

Kirtland Templet

Det første, som blev bygget i Kirken. Det blev indviet under et højtideligt møde søndag den 27. marts 1836. Bønnen blev givet ved åbenbaring. (L. & P. 109).

Nauvoo Templet

Det andet tempel, som blev bygget i denne forvaltning. Det blev indviet den 1. maj 1846, efter at de fleste af de Hellige var blevet drevet bort fra byen, og blev senere ødelagt ved brand.

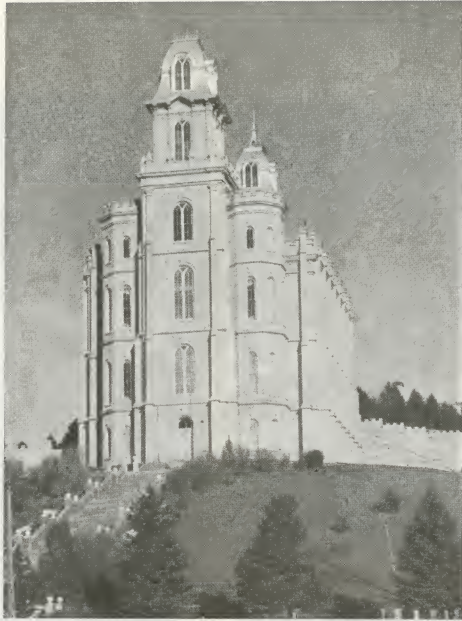
Salt Lake Templet

Indviet den 6. april 1893 efter 40 års bygning. Indvielses-højtideligheder i flere dage under ledelse af Præsident Wilford Woodruff.

London Templet

Ligger i et smukt landskab i Surrey, 65 kilometer syd for London. Indviet af Præsident David O. McKay den 7. september 1958.

Manti Templet

*Det tredje tempel i Utah, beliggende i Sanpete County.
Blev indviet af ældste Lorenzo Snow af De Tolv Apostles
Råd den 21. maj 1888.*

Logan Templet

*Det andet tempel, der blev fuldført i Utah, ligger på en
imponerende høj med udsigt over Cache Valley. Blev ind-
viet den 17. maj 1884 af Præsident John Taylor.*

Idaho Falls Templet

*Kirkens eneste tempel i Idaho. Ligger ved Snake-floden.
Indviet den 23. september 1945 af Præsident George Albert
Smith.*

St. George Templet

Det første af de nuværende templer, der blev færdigt. Det ligger i det sydlige Utah og blev indviet den 6. april 1877 af Præsident Daniel H. Wells.

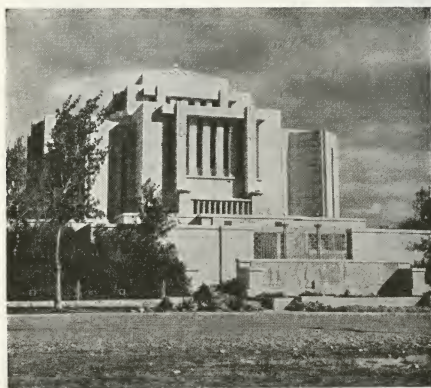
New Zealand Templet

Det eneste tempel i det fjerne Stillehavsområde, ligger i nærheden af Hamilton på South Island. Indviet af Præsident David O. McKay den 20. april 1958.

Arizona Templet

Ligger i en smuk egn i Mesa, Arizona. Blev indviet søndag den 23. oktober 1927 af Præsident Heber J. Grant.

Alberta Templet

Ligger i Cardston i det sydlige Alberta, Canada. Indviet den 26. august 1923 af Præsident Heber J. Grant.

Los Angeles Templet

Det første tempel i Californien og det største i Kirken. Blev indviet den 11. marts 1936 af Præsident David O. McKay.

Templet i Schweiz

Ligger i Zollikofen ved Bern, det første tempel i Europa. Indviet den 11. september 1955 af Præsident David O. McKay.

Hawaii Templet

Ligger i Laie på Oahu, og blev indviet på Taksigelsesdagen, den 27. november 1919 af Præsident Heber J. Grant. Var det første tempel udenfor det amerikanske fastland.

Oakland Templet

Det næste af Kirkens 13 templer i dag blev indviet den 17. november 1964. Skuer ud over Stillehavet fra bakkens top.

Hjelpeforeningen

Kære søstre.

Er der noget så dejligt som at begynde et nyt år fyldt med håb, drømme og løfter — at begynde på en frisk, at arbejde med nye idéer, at påtage sig nye ansvar og måske få alt — eller blot *noget* — udført i det nye år, som man forsømt eller ikke nåede i det gamle?

Vort vidnesbyrd om Evangeliets sandhed giver os ro og styrke i denne usikre verden; vort medlemskab i Hjelpeforeningen binder os sammen med et kærlighedsbånd, der spænder over hele verden og giver os kraft til at kæmpe for det gode.

Når jeg tænker tilbage på 1964, er jeg taknemmelig for alle I gode søstre, som har udført så stort et arbejde; jeg er kommet i berøring med mange, trofaste søstre, jeg har set dem udføre arbejde og påtage sig ansvar, der mange gange syntes for tunge; jeg er blevet styrket gennem jeres tro og beundrer det eksempel, I viser. Jeg ved, at hver eneste opgave, der udføres med et godt resultat, er en erfaring for os og gør os bedre egnede for den næste. Ofte synes det, som om der er så meget, vi skal nå, så meget, at vi slet ikke kan overse det; men en god regel er det at tage hver dag for sig med dens specielle opgaver. Naturligvis må vi planlægge og sætte os mål, men kun dagen i dag har betydning; dagen i går kan vi ikke leve om, og dagen i morgen er fremtiden — kun det, vi gør idag, tæller.

Må Gud hjælpe os til at leve hver dag i 1965, så vi bringer kærlighed og lys

til alle, og må vi hver især udføre netop det arbejde, vi har fået overdraget i Hjelpeforeningen — eller andet sted i Kirken — så det bringer velsignelse til andre og til os selv, og må vi derigennem hjælpe Guds værk fremad her på jorden.

Endnu engang tak til alle mine medarbejdere i distriktet, til alle jer, som udfører det store arbejde i grenene og ikke mindst til hovedbestyrelsen, som er en hjælp og støtte for os.

Må Gud give hver en søster i Hjelpeforeningen et lykkeligt 1965.

De bedste hilsener sender

Grethe Lundbæk
Distriktspræsidentinde
i Jylland distrikt.

Ved begyndelsen af et nyt år er det almindeligt at sætte sig selv mange forsætter, og det har jeg også gjort. Må jeg fortælle lidt om det?

Jeg har bestemt mig til, foruden at være ydmyg og fuld af kærlighed til evangeliet, at prøve i så udstrakt grad det er mig muligt, at gennemføre tre principper i det nye år:

1) At være venlig. Hvordan? Ja, det er jo ingen sag at være venlig mod dem, der er flinke ved én selv. Men det kræver noget af en indsats at være venlig i sådanne situationer, som plejer at gøre mig gal i hovedet. Men prøv det! Ræk hånden frem i en situation, hvor du ellers ville trække den tilbage. Se hvad der sker?

2) At være begejstret. For hvad og hvordan? Begejstring er den følelse, man kommer i, når man lader hjertet interessere sig for sin viden og kunnen. Prøv at være begejstret — og at lade din begejstring stråle ud af hele dit væsen. Se, hvad der sker, når du viser din begejstring for et eller andet . . .

3) At være hjælpsom. Hvorfor? For belønningen? Nej! Enhver god gerning er en løn i sig selv — vi belønnes ikke for, hvad vi gør — men gennem det, vi gør. Når vi gør en god gerning, skal vi ikke forvente at blive belønnet FORDI vi gør det. Meu vi kan være SIKRE på at få glæde AF, at vi gør det.

Det er mine mål for 1965: at være venlig mod alle, at lade min begejstring virke smittende, og at være hjælpsom mod alle. Mine mål er ikke nye eller sensationelle men alligevel værd at sætte sig. Det er en del af Hjelpeforeningens program for udvikling af vore medlemmer — så måske er der nogle af Jer, der har lyst til at være med?

Med ønsket om et godt, velsignet og lykkelbringende nyt år.

Rebecca Schmidt,
distriktspræsidentinde
København distrikt.

Var der nogen af os, der for hurtigt glemte vort »slogan« for 1964?

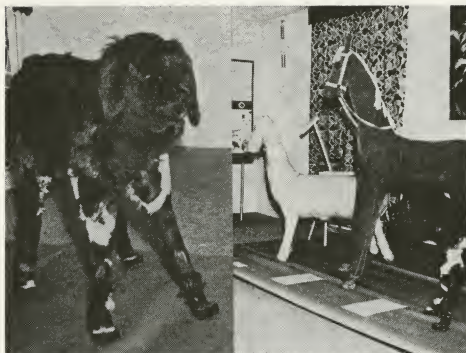
Jamen, så er det tid nu at tage det op igen; så altså

TREK DIT LÆS I FEMOGTREDS!

Hovedbestyrelsen.

HJELPEFORENINGENS HOVEDBESTYRELSE tiltager sig selv den ære at beholde månedens blomster, idet vi den 23. november har fået en søn, som foreløbigt kun bærer efternavnet *Bernskov!* Vi ønsker os rigtig hjertelig til lykke!

Under distriktskonferencen den 24. og 25. oktober i København havde ældsterne udstillet deres hobby-værker på 1. sal i kirken.

Omtrent 500 mennesker benyttede lejligheden til at se, hvad de sidste dages hellige kan få ud af deres sparsomme fritid.

Forventningsfuld overskred man tærsklen til vær. 2, og havde man ikke tidligere vidst, at mormonerne var et flittigt folk, så blev man hurtigt overbevist om det.

I tre faser blev det anskuelliggjort, hvordan man fremstiller en hest. »Man tager« nogle brædder, hammer, søm og en sav, kommer noget hud på, og hesten er klar til brug. En tilsvarende hund sås i færdiglavet stand. Disse ting var produceret af broder Torkil Dressø.

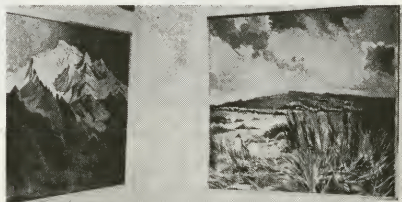
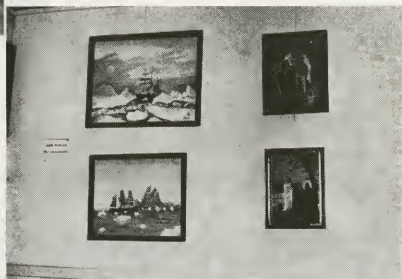
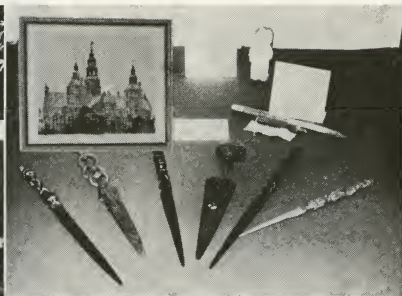
Mens vi er ved trætingene, må fremhæves nogle fint udformede papirknive m.m., fremstillet af broder Palle Hatling, som også viste stort talent med sine akvareller fra Amager og Norge.

Broder Knud Edsberg udstillede et af sine pragtfulde malerier, som vakte berettiget beundring.

Broder Harry Petersen havde bl. a. foreviget templet i Schweiz i friske farver, et billede, som mange tempelrejsende sikkert gerne ville have hængende hjemme på væggen.

En ven af kirken, P. Olsen, bidrog også med nogle skønne malerier samt flintredskaber, som han selv havde fremstillet. Broder Sønderby viste sin oldtidssamling, som vore forfædre har fremstillet for 2—3 tusinde år siden. Desuden havde han mange forsteneringer, bl. a. af træ, samt en meget stor samling af emblemer.

Broder Henning Schou Jørgensen udstillede også en udsøgt stensamling. Broder Jørn Petersen havde fremstillet en pladespiller, som man kunne se de indvendige dele

af. Den vakte som alt andet teknisk særlig ungdommens interesse.

Med pladespillerens moderne toner klingende i ørerne forlod man værelse 2 og gik ind i vær. 4. Her blev man modtaget af åndelige toner, som strømmede fra en båndoptager, hvor broder Erik Andersen havde indspillet sine værker, indsunget af søster Gerti Andersen.

Broder Bent Lindhardt havde opbængt sine lystige viser og seriøse sange, der bekræfter, at mormonerne både kan være livlige og alvorlige.

Broder Jørgen Ljungstrom og broder Flemming Hall havde nogle herlige fotos, der viser, at mormoner elsker børn (mange børn!). Børnene var knipset i naturlige situationer, og flere af disse billeder var sikkert blevet præmieret, såfremt de var blevet indsendt til en konkurrence.

I denne afdeling befandt sig også et par dejlige malerier, som var udstillet af broder Ejvind Nordby Larsen.

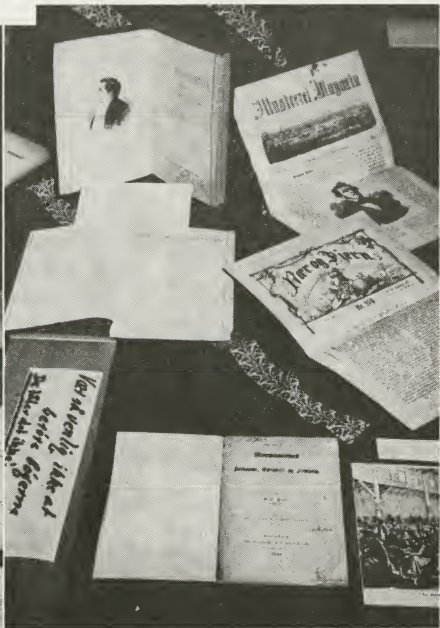
En enestående møntsamling blev præsenteret af broder Hans Larsen, Slagelse, og man så bl. a. jubilæumsmonter herhjemme fra samt en del udenlandske monter.

Broder Jens Kristoffersen bidrog med nogle meget fine, små kaktusser, som hed noget meget svært på latin.

Til sidst bemærkede man, at broder Jørgen W. Schmidt og broder Hans Billeskov Jansen havde beslaglagt nogle borde, der fyldte næsten hele gulvpladsen i vær. 4. På disse borde var udstillet en udsøgt samling mormonlitteratur, bestående af gamle værker, pjecer og artikler om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Man gik fra kirken med det indtryk, at de brødre, der havde medvirket ved denne udstilling, alle har forstået at pleje deres talenter, hvad enten de er store eller små.

Men vi er overbevist om, at der rundt om i grenene stadig findes endnu flere brødre, som af beskedenhed har holdt sig tilbage. Brødre, kom frem med jeres værker ved næste udstilling, så alle kan nye godt deraf.

PRÆSTEDØMMET

Budskab fra Præsident David O. McKay til Kirkens præstedømme, givet ved Præsidentens møde i Salt Lake Tabernaklet, lørdag den 3. oktober 1964 kl. 19.

For de halvfjerdstivte tusind eller flere medlemmer af præstedømmet, som er forsamlet i aften, vil jeg gerne citere den sandhed og den formaning, som blev fremsat af apostlen Peter for præstedømmets medlemmer for over nitten hundrede år siden. Den øverste apostel skrev følgende linier og henvendte dem til ældsterne på den tid:

»De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares:

Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte;

heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden;

og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelse sejrskrans.

Ligeså skal I unge underordnede jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi 'Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde'.

Så ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så han til sin tid kan opheje jer.

Kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer.

Vær ædru og våg; jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brøtende løve og søger, hvem han kan opsluge.

Stå ham imod, faste i troen; I ved jo, at jeres brødre her i verden må igennem de samme lidelser. (1. Peter 5:1-9).

Disse instruktioner er nitten hundrede år gamle, og dog er de nye idag og lige så anvendelige som dengang for denne Kirkes ældster. Peter sagde, at de skulle være »forbilleder for hjorden«. Jeg vil gerne spørge, om dette eksempel begynder i hjemmet. Hvor findes der et bedre sted til at udøve præstedømmets høje idealer?

Jo ældre jeg bliver, jo mere taknemlig er jeg for mine forældre, for det de gjorde i det gamle hjem på landet. De efterlevede evangeliet. Fader plejede at prædike det, især til besøgende, som kom til os, mere end til os drenge og piger; men både Fader og Moder efterlevede evangeliet. Jeg er mere end nogensinde klar over, at mit vidnes-

byrd om virkeligheden af Guds eksistens daterer sig tilbage til dette hjem, da jeg var barn, og det var gennem deres lærdomme og deres eksempel, at jeg, selv som barn, modtog den absolute kundskab, at Gud er min Fader; at jeg dengang modtog kundskab om, at den åndelige verden var virkelighed, og jeg bærer i aften vidnesbyrd til jer om, at den er virkelighed.

Det er let for mig at anerkende som guddommeligt sandhed den kendsger- at Kristus prædikede for årnderne, der var i forvaring, medens Hans legeme lå i graven. Det er sandt. Og det er lige så let for mig at være klar over, at man kan leve således, at man kan modtage indtryk og direkte budskaber gennem den Helligånd. Sløret er tyndt mellem dem, som holder Præstedømmet, og dem, der er på den anden side af sløret.

Disse vidnesbyrd begynde, var født i det hjem, på grund af eksemplet fra en mand, som levede Præstedømmet, og en hustru, som støttede ham og efterlevede det i hjemmet. Jeg ved ikke, om Peter særligt havde det i sinde, da han omtalte, »vær forbilleder for hjorden«, men jeg ved, at ethvert hjem er en del af den hjord. Den indflydelse, man spreder i sit hjem, vil gå ud over wardet, staven, og derfra vil den gå ud over byen, staten, landet og verden.

Det kosteligste i verden er et vidnesbyrd om sandheden. Sandhed bliver aldrig gammel, og sandheden er, at Gud er kilden til jeres og mit præstedømme; at Han lever; at Jesus Kristus står i spidsen for denne Kirke, og at hver mand, som holder Præstedømmet, hvis han lever på rette måde, ædrueligt, flittigt, ydmygt og med bøn i hjertet, er berettiget til den Helligånd's inspiration og vejledning. Jeg ved, at det er sandt!

Gud hjælpe os til at forsvare sandheden — ja, bedre end det — *at efterleve den; at tjene som eksempel på den i vort hjem.* Hvad vil skylder vores forældre, kan vi ikke udtrykke. Vil I have den samme indflydelse på jeres børn, I forældre — fædre og mødre? Sæt dem aldrig et upassende eksempel. I er mænd med Præstedømmet, og I er ledere. Lad dem aldrig høre et gnavent ord. I skulle beherske jer. Det er en svag mand, som ryger i flint, enten han arbejder med en maskine, pløjer, eller skriver, eller hvad han ellers udfører i hjemmet. En mand med præstedømmet burde ikke flyve i flint. Lær at være værdige.

At have Guds Præstedømme ved guddommeligt myndighed er en af de største gaver, der kan komme til en mand, og at være værdig til det er af største betydning. Selve det væsentlige i Præstedømmet er evigt. Den, der foler ansvaret ved at repræsentere Guddommen, er i høj grad velsignet. Han skulle føle det i en sådan udstrækning, at han ville være samvittighedsfuld med sine handlinger og sine ord under alle forhold. Ingen mand, som holder det hellige Præstedømme, skulle behandle sin hustru respektløst. Ingen mand, som holder Præstedømmet, skulle undlade at velsigne sin mad, eller knæle sammen med sin hustru og sine børn og bede om Guds velsigning. Et hjem bliver forankret, fordi en mand holder præstedømmet og ærer det. Vi må ikke bruge det til diktatorisk måde, for Herren har sagt, at »om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstillte vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da udrækker himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er vejet bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte«. Denne åbenbaring, givet af Herren til Profeten Joseph Smith, er en af de smukkeste lektier i pædagogik eller psykologi og lederskab, der nogensinde er givet, og vi burde læse den atter og atter i det 121. afsnit i Lære og Pagter.

Lad os være klar over, at vi er medlemmer af det største samfund, det største brøderskab — Kristi brøderskab — i hele verden, og gøre vort bedste hver dag — hele dagen — for at opret-holde Præstedømmets standarder.

Lad os leve et ærligt, oprigtigt liv. Lad os være ærlige overfor os selv, ærlige overfor vore brødre, ærlige overfor vor familie, ærlige overfor de mennesker, som vi omgås, altid ærlige, for øjne ser på os, og vor karakters grundvold hviler på princippet ærlighed og oprigtighed.

Gud styrer denne Kirke. Vær sand mod den. Vær sand mod jeres familier, loyale mod dem. Beskyt jeres børn. Vejled dem, ikke vilkårligt, men gennem en faders, en kærlig moders venlige eksempel, og derved bidrage til at styrke Kirken ved at udøve jeres Præstedømme i jeres hjem og i jeres liv, jeg beder om dette i Jesu Kristi navn, Amen.

»Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer.« (L. og P. 66:9). *Formålt:* At fremhæve den kendsgerning, at for at få de velsignelser, der er gode for os, må vi bede Herren om dem og søge dem flittigt.

For vor egen lykkes skyld, med hensyn til vor egen vækst og udvikling er der muligvis ikke nogle af de råd, Herren har givet os, der er mere vigtigt end det, vi her har citeret fra Lære og Pagter. For at kunne modtage Herrens velsignelser må vi søge dem, for Han har sagt til os: »Bed, så skal I få; bank på, så skal der lukkes op for jer.« (L. og P. 66:9). Kort sagt: så betydningsfuldt er dette råd, at Herren gentagne gange har fremhævet det i alle evangeliets uddelinger.

I fordums tid bønfuldt Herren gennem sine profeter sit folk om ikke at glemme Ham, men stadig at søge Ham. Moses pålagde sit folk ikke at forlade Herren, idet han sagde: »Er han ikke din Fader og Skaber, den som gjorde og dannede dig? ... Spørg din Fader, han skal berette.« (5. Mos. 32: 6—7). (King James har: »Bed til din Fader, og han vil vise dig ...« O. A.). Salomon gav udtryk for den samme tanke, da han sagde: »Hav han i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier.« (Ordspr. 3:6). Gennem profeten Jeremias sagde Herren: »Kald på mig, så vil jeg svare dig.« (Jer. 33:3).

I sin Bjergprædiken fremkom den Herre Jesus Kristus endnu engang med den samme herlige indbydelse: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« (Matt. 7:7). Og så tilføjede Herren: »Thi enhver, som beder, han får; og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op. Eller er der iblandt jer nogen, som vil give sin søn en sten, når han beder om brød? ... Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!« (Matt. 7:8—11).

Da Frelseren organiserede sin Kirke blandt nephiterne på det amerikanske kontinent, betonedes Han dette samme råd og samme indbydelse. (Se 3. Nephi 14:7—8). Og så sagde Frelseren igen lige før sin himmelfart og ligesom for yderligere at dramatisere dette råd: »... Hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, det skal gives jer. Derfor: Bed, og I skal få; bank på, så skal der lukkes op for jer; thi den, som beder, han får, og for den, der banker på, skal der lukkes op.« (3. Nephi 27:28—29).

Hvorfor er dette råd eller denne indbydelse så vigtig, at Herren har gentaget og gentaget den?

Et af de bedste svar på dette spørgsmål blev givet af Esajas, da han beskrev nogle af de velsignelser, Herren har rede til dem, som beder og bier på Herren. Han sagde: »Menneskene har ikke hørt ... intet øje har set, hvad han (Herren) har beredt for den, der håber på ham.« (Es. 64:3, King James). Apostlen Paulus gentog dette samme løfte i et brev til Korintherne. Han skrev: »... hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, som elsker ham.« (1. Kor. 2:9).

Vidunderlige velsignelser, velsignelser, som det overgår vor forstand at fatte, er af Herren beredt til os, hvis vi samvittighedsfuldt vil søge dem. Men for at søge dem må vi bede; for at komme ind i Herrens løftes hus må vi banke på. Apostlen* Jakob sagde til de første kristne: »... I får intet, fordi I ikke beder.« (Jakob 4:2). Disse velsignelser kommer imidlertid ikke automatisk. Vi må fortjene dem, og vi må bede i tro »uden at tvivle«. (Se Jakob 1:6). Frelseren sagde: »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« (Matt. 21:22).

En berømt forfatter har optegnet fire punkter, der er nødvendige, når man beder om velsignelser fra Herren. Han sagde: »Prøv jeres ønske. Vil det være godt for jer? Er I rede til at

modtage det nu? Er det fair over for alle andre, det berører? Føler I ærligt, at det er i overensstemmelse med Guds vilje?« (Allen, Charles L.: *How to Get What You Want*, page 79). Hvis vi i sandhed kan svare »ja« til disse fire spørgsmål, kan vi roligt fremsætte vore ønsker for Herren. Men vi skal bede med fuld og fast tro — uden at tvivle.

Der er endnu et punkt at overveje, hvis vi vil modtage Herrens velsignelser. Dette punkt blev fremhævet i en oplevelse, som Joseph Smith og Oliver Cowdery havde sammen, medens de arbejdede med oversættelsen af Mormons Bog. Under det arbejde forsøgte Oliver med profetens tilladelse at oversætte, men var ude af stand til at anvende Urim og Tummin, og han fik Joseph til at adspørge Herren om årsagen. Herren svarede: »Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad. Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt!« (L. og P. 9:7—8).

Som forklaret i denne oplevelse, forventer Herren også, at vi arbejder og udøver vor egen intelligens og vort initiativ for at fortjene Hans velsignelser.

Herren har sandelig beredt os velsignelser i overmål. Han trygler os om at leve således, at vi fortjener disse velsignelser, og når vi fortjener dem, da råder Han os til at »bede, og I skal få; bank på, så skal der lukkes op for jer«. Men lad os bruge visdom i, hvad vi beder om. Lad os være sikre på, at vi har gjort, hvad Herren kræver, at vi beder i tro — med fuldkommen overbevisning — og så vil Herren åbne dørene til sine rige velsignelser og udgyde dem over os.

Søndagsskolen

Andante LE ROY J. ROBERTSON

Nadververs for januar:

»Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle tings«. (Moroni 10:5).

Søndagsskolesang for januar:

»Bøn er et hjertes indre sang«. (Nr. 152 i den blå sangbog).

Forfatter: James Montgomery, komponist: George Careless.

Til sanglederen:

Et mindre problem ved dirigeringen af denne sang findes ved slutningen af den anden linie. Vi beder Dem synge sjette og syvende takt lidt *ritardando*, tilstrækkeligt til at melodien bliver bekvem. Mærkeligt nok hænder det sommetider, at forsamlingen har en mere intuitiv følelse for denne anden linie end sanglederen. I et sådant tilfælde er det uklogt af sanglederen at følge det trykte »lovens bogstav«. Læg mærke til, at denne anden sætning kun har tre takter, skønt den måske efter sit åndelige indhold burde have næsten fire takter.

Alexander Schreiner.

Selv om alle medlemmer af den menneskelige familie synes at have en instinktiv trang til at opsende bønner til det Guddommelige Forsyn, gør alle det ikke med den samme tilfredsstillelse. Primitiv folk eller hedninger beder i frygt og skælv for en hævnende guddom. Andre beder i tvivl og ængstelse foran Guds frygtelige trone. Vi sidste dages hellige beder, helt af en vane, som er inspireret af en stadig og uforanderlig tro, med glæde og taksigelse til vor kærlige Fader i himlen, som, det tror vi brændende, ser ned på os i sin store og milde barmhjertighed.

Denne smukke og temmelig guddommelige holdning i bønner er i sig selv en af de største velsignelser, som de sidste dages hellige har arvet gennem deres trofasthed. Denne vidunderlige følelse overfor bønnen har vi arvet fra Profeten Joseph Smith, hvis bøn i den Hellige Lund blev besvaret med en guddommelig tilkendegivelse.

Efter min mening blev de sidste dages helliges skønneste salmelodier skrevet af George Careless, tidligere violinist i Covent Garden Orkestret i London, og senere leder af Tabernakelkoret.

Søndagsskolen i det nye år.

Kære Søkende!

I ønskes alle et glædeligt nytår, og kunne søndagsskolen give jer en nytårsgave, så skulle det være, at I hver især fik et nyt medlem ind i vor Kirke. Tænk hvis hver eneste af os ville hellige os dette arbejde i det nye år, at gøre vore missionærer opmærksomme på mennesker, der kunne tænkes at vil lytte og lære! Selv støtte og belære og frem for alt leve således, at det blev klart for andre, at der bag vor læ-

re om Gud lå noget, der appellerer til deres sunde fornuft.

Kunne vi i i det nye år få overbevist et eneste menneske, en eneste sjæl om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission, så ville vi bogstaveligt fordoble Kirkens medlemstal, og slog vore evner ikke til til dette arbejde, så kunne vi måske få et af de medlemmer, som har glemt deres Kirke, tilbage igen til Søndagsskolen eller nadvermøderne. Det ville være en vidunderlig gave at

kunne give, at dette måtte ske. Men det er jo ønsketænkning, og en tanke der vel nok har været fremsat adskillige gange før i Kirkens historie; dette at kunne få et andet menneske til at se tingene som de virkelig er, er vel nok det bedste, der kan times os, og Kirkens skrifter har da også en masse lærerestninger om dette emne, den største er den, der siger os, at alle, der lever som Herren foreskriver, dem skal det gives at omvende de mange.

En lærer, der kan give én noget at spekulere på, hvis man ønsker at vide noget mere om den. Lad os se lidt på den fra en ny side.

Vi ved alle, at Kirkens Generalautoriteter udsendte en budbringer til os med meddelelse om at prøve at fastholde de mennesker, der en gang havde besluttet at undersøge vor Kirke, og under parolen »Fasthold et velkommen« opfordrede Søster Donna Sorenson os til at have vor opmærksomhed henledt på de nye medlemmer og undersøgere, at de måtte lære noget, at

de måtte føle sig velkommen, at vi måtte vise os at være således i virkeligheden, som vi giver os ud for at være, og ikke bare en flok skuespillere, der har taget en alværende og alvidende maske på, der kan tages af i det private liv til fordel for en anden, der er bedre kendt, og i mange tilfælde måske også mere bekvem for den, der bærer den.

Det er jo et ubestrideligt faktum, at alt for mange går deres vej igen efter Dåben, som de mener er en god ting at have i orden, dens betydning er gået

op for dem, ligeså en del andre af Kirkens lærdomme, men så er det også slut, de finder søndagens hjemmeliv eller selskabelighed mere fængslende end det er at gå i kirke.

Hvorledes kan dette uheldige forhold rettes, og hvad kan vi gøre for at forhindre, at vore søskende går tabt for Herrens sag?

Lad os læse, hvad *Instructor* har at berære os om, der står i maj 1964 følgende:

Hvorledes kan vi være en god ven?

Indledning: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Sondagsskolens Konference-eme for 1964: »Fasthold et velkommen«. Sondagsskolens Generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer og lærere i Sondagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens Sondagsskoler i årene 1964 og 1965.

Når vi rækker ud imod dem, som tilsyneladende ikke er interesserede i Kirkens aktivitet, møder vi sommetider en kold mur af fortørrelse. En protesterer måske sådan: »Jeg ønsker ikke, at du skal være min vogter, lad mig bare være«. Hans modstand er ligesom en knyttet næve. Han løfter den sommetider i selvforsvar; men for den, som har en god opfattelsesevne og er interesseret, er denne knyttede næve ikke noget, man skal kæmpe imod, men noget man skal åbne.

Hvorledes man skal åbne den modstræbende knyttede næve, er et studium, der er noget værd for den, der tager fat på et missionærarbejde for at vinde sjæle for Kristus. En måde at gøre det på er at strække en åben venskabsånd ud. Dette kræver åndelig forberedelse. Ellers føler man sig måske slået tilbage og holder op, før man får begyndt.

De første kristne var »mærkelige« folk. De elskede hinanden. De elskede Gud. Med dette »nye og evige« Evangelium fik ordet »ven« en ny betydning. De blev klar over, at de ikke længere tjente hinanden som »tjenere«, men som Jesus sagde: »Jeg kalder jer ikke længere tjenere .... jer har jeg kaldt venner ....« (Johs. 15:15).

Vi lever i en verden af fjender. Det menneske, som elsker sin næste, kan synes at være »mærkelig«. Og dog, hvis vi ville vandre i Mesterens fodspor, ville vi blive gudlignende i den dyd at skænke vor kærlighed ikke blot til vore venner, men også til vore fjender.

I dette kald, hvor vi skal se på alle mennesker som brødre, er det nødvendigt, at vi undersøger de personlighedstræk, som tiltrækker os hos de andre, og de karakteregenskaber, som »holder mennesker fast til vore sjæle ned kroge af stål«. Her er fem sådanne venskabstræk, som gjorde Jesus elsket af hele menneskeheden og som kan hjælpe os til det samme.

En ven er en, vi holder af

Sagt med Jesu ord, er han en vi holder af — med et åndeligt bånd af fælles formål, fælles himmelske forældre og en fælles hunger efter opfyldelse. Han er et menneske,

som vi ville begunstige, selv om det belød inkonsekvens, og vi ville ikke vente noget til gengæld. Jesus sagde:

»Nej, elsk jeres fjender, og gør godt, og lán uden at vente noget igen, så skal jeres løn være stor, og I skal være den Højestes børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde .... Dom ikke, så skal I ikke dømmes; fordom ikke, så skal I ikke fordømmes; tilgiv, så skal I få tilgivelse.« (Luk. 6:35,37).

En ven er en, vi hjælper

Peter sammenfattede engang Jesu virke i følgende fem korte ord: Han »drog omkring og gjorde vel«. (Ap. Gern. 10:38). Dette er en enkel gravskrift; og dog, ved handling, ikke ved ord alene, gjorde Jesus sig til ven med sit samfunds bærmere: de prostituerede, skatteopkræverne, ja selv sit folks »hund« — de hedenske kasteløse.

En ven er en, vi stoler på

Vi har tro på hans grundliggende godhed; og vi lukker ham ikke ude fra vor tro på hans retskaffenhed, men mindre han viser sig uværdig til vor tillid eller til andres, som vi stoler på — og beviset imod ham skal være stort. Og selv da skulle vi bruge princippet tilgivelse. Vi godtager et godt motiv, en ærlig tilnærmelse og et ønske om at gøre godt, og vi udstrekker vor tillid til et niveau, som synes sikkert, plus lidt mere. Denne følelse af tillid overvinder følelsen af frygt. Som Johannes fortæller os:

»Frygt er ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud .... Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud« og hader sin broder, så er han en løgner .... Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.« (1. Johs. 4:18–21).

Jesus var ikke uden tanke for de farer, som venter dem, som bringer Hans ord omkring. Han sagde: »Se, jeg sender jer som får blandt ulve; vær derfor snilde som slanger og uden sving som duer«. (Matt. 10:16). Men Han sagde til sine disciple, at de skulle have tillid til Gud: »Thi det er ikke jer, som taler, men Jesu Faders Ånd, som taler gennem jer.« (Matt. 10:20).

En ven er en, vi tilgiver

Selv når et menneske gør noget, som irriterer os, søger vi at finde ud af, hvorfor han gjorde det; og vi prøver at forstå hans grunde, før vi viser nogen harme overfor hans handling. Vi prøver på at finde grunden til hans handlinger, og kun få mennesker har lave grunde. Da Peter sagde: ».... Hvor ofte skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? er syv gange nok? Jesus siger til ham: Jeg siger dig; ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange«. (Matt. 18:21,22). Jesus fortalte så lignelsen om den tjener, som bad sin herre om at eftergive

ham gælden, indtil han kunne betale den, og det gjorde hans herre. Men tjeneren slog ned på sin medtjener og ville ikke eftergive ham hans gæld. »Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg havde forbarmet mig over dig!« spurgte Herren.

»Og hans herre blev vred og overgav ham til bøddelknægtene, indtil han fik betalt alt det, han skyldte ham. Sådan skal også min himmelske Fader gøre med jer, hvis ikke enhver af jer af hjertet tilgiver sin broders. (Matt. 18:33—35).

At forstå menneskers indre bevægelse er at tilgive de ydre tegn, som andre ikke kan overse. Vi tilgiver, således som vi vil blive tilgivet, og vi ser gennem fingre med folks rygter og ser sandheden i deres indre karakter. Dette gør vi, hvis vi vil være en god ven.

En ven er en, vi beskytter

Vi vogter hans gode navn mod en forkert dom. Vi behandler hans interesse med samme omhu som vor egen, og vi respekterer hans kære som vore egne. Vi udsætter ham aldrig for en risiko, som vi ikke ville være villige til selv at tage. Vi modstår hans fjender som vore egne, og vi følger vor styrke til hans, når vi skal besejre livets problemer. Peter sagde:

»Er alle, elsk brødrene . . . Thi det er Guds vilje, at I ved at gøre det gode skal lukke munden på de tåbelige og uforstandige mennesker . . .« (1. Peter 2:17,15).

Paulus sagde til romerne:

»Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager hans næste og er til gavn og opbyggelse. (Rom. 15: 1,2).

Han sagde til galaterne:

»Brødre, om nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmodig ånd . . . Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov«. (Gal. 6:1,2).

Jesus formanede os til at beskytte enken og den faderløse og ikke bære falsk vidnesbyrd.

Venskaber er et fundamentalt princip

i »Mormonismen«

Når vi går omkring og prøver på at gøre godt, kan vi være en ven for dem, vi ville hjælpe. Vi kan i vor egen sjæl dyrke kærlighed til alle medlemmer af den menneskelige familie; vi kan udstrække hjælp, tillid, tilgivelse og beskyttelse, hvor der er brug for det. Ved at gøre det, bliver vi en ven, og vi vinder en ven.

Profeten Joseph Smith var en ven i dette ords ædleste betydning. Han formanede de hellige til at være venner og vise kærlighed til og medlidenhed med hele menneskeheden. Han talte om dette princip med følgende ord:

»Venskaber er et af de store fundamentale principper i »Mormonismen«; det er bestemt til at revolutionere og civilisere verden og fjerne krige og stridigheder til at høre op og få mennesker til at være venner og brødre.

Venskaber er som broder Turley i hans smedie, hvor han svejser jern til jern; det forener den menneskelige familie med sin gode indflydelse. (Joseph Smith: *History of the Church*, Vol. V, 1958 udgaven, p. 517).

Lorin F. Wheelwright

(Fra *Instructor*, maj 1964).

Distriktskonferencerne

i 1965 afholdes til følgende tider:

Aarhus	23. og 24. januar
København	30. og 31. januar
Aarhus	24. og 25. april
København	1. og 2. maj
Aarhus	23. og 24. oktober
København	30. og 31. oktober

MISSIONSPRÆSIDENTSKABET

ønsker alle søskende i den danske mission

ET GODT OG VELSIGNET NYTÅR!

PRIMARY

Gode råd til Primary-sekretæren

En sekretær i Primary hjælper til som nøgleperson i Primary. Ud fra hendes kraft og vitalitet stråler mødets fremgang. En sekretær bør altid erindre, at hendes kaldelse er blevet til gennem vor himmelske Fader. Hendes vejledning kommer fra Ham. Hendes forståelse og hjælpsomhed vil blive velsignet af Ham. Hendes svar overfor Herren er at vejlede de små. Jesus sagde: »Lad de små børn komme til mig.«

En sekretær, som i fuld vished passer sin gerning til punkt og prikke, er en stor hjælp for sine medøstre i Primary, og de giver hinanden tryghed, hygge og lykke.

En sekretær bør gøre følgende:

1. Føre en akkurat statistik og finansiell optegnelse for Primary, og altid være tilstede ved distriktets møder, og af og til i Primaryklasserne.
En assisterende sekretær bør kaldes i tilfælde af sygdom eller anden gyldig udeblivelsesgrund.
2. Have de nødvendige papirer og optegnelser, ringbøger, notesbøger,

- protokoller o. lign. med til møderne, og skrive nøjagtigt og kortfattet ned om de sager, der forhandles på mødet, og som skal læses op ved begyndelsen af næste møde.
3. F. eks. a. hvem der holder bøn.
b. hvor mødet holdes.
c. hvilken post der skal afsendes i ugens løb.
d. referatet.
  4. Sørge for materialer til lærerinderne.
  5. Besøge klasserne, når der foregår noget af særlig interesse.
  6. Forsøge at skabe kontakt mellem børnene og Kirken.
  7. Hvis der findes bibliotek, have ansvar for dette.
  8. Muligvis være stedfortræder for lærerinder i Kirken såvelsom i Hjemme-Primaryer.
  9. Hjælpe med problemer.
  10. Kontrollere, at alle lærerinder har, hvad de skal bruge af lektier.
  11. Hvis der findes to sekretærer i samme distrikt, bør de mødes en eller

to gange om måneden og diskutere med hinanden.

12. Rapporter sendes ind den 1. i hver måned, så de kan nå rettidigt til Generalbestyrelsen i Salt Lake City, dette er meget vigtigt at overholde.

Ja, kære søster, fortvivl nu ikke over alt, hvad en sekretær skal gøre, for dine medøstre har lige så meget, og når man først kommer i gang, er det morsomt, og så er det jo en god gerning, ikke?

Hvis I er i tvivl om udfyldelsen af rapporterne, så skriv til os, og vi skal da med glæde hjælpe jer.

Til sidst vil vi sige et par ord om belønninger: Enhver søster, som har arbejdet i Primary i 5, 10, 15 år eller længere, modtager en belønning i form af et diplom samt en lille guldnål med inskriptionen »5 år«, henholdsvis »10 år«, »15 år« o. s. v.

Primary Hovedbestyrelse

ved Tove Gadd

GODT NYTÅR ønskes alle i Primary!

DET NYE TÆPPE

Det var koldt på Taksigelsesdagen. Grå, tågede skyer skyggede for solen, og i det lille blokhus på prærien sad den 10-årige David og den 8-årige Eliza og ønskede, at Fader ville komme hjem fra det sydlige Utah med mad til vinteren.

De håbede, at han også ville have noget uld med sig, så Moder kunne væve noget varmt tøj og et tæppe til

sengen. De havde haft et dejligt, nyt tæppe i foråret, men det havde Moder forseret til en indianerkvinde, som havde brug for det til sit syge barn.

Åh, det var sådant et dejligt varmt tæppe, havde Eliza sagt og grædt lidt, men Moder sagde, at de fik nok noget nyt en anden gang. Nu havde Fader været borte i flere måneder, og det var knapt med mad til Moder og de små

Lille David havde fanget en fasan den dag til sin Moder, og hun brugte det sidste mel til sovsen, og af nogle tørrede æbler bagte hun en pie, så de kunne fejre Taksigelsesdagen.

Moder bad en lang bøn den aften, men netop som de skulle til at spise, hørte de tramp af en hest og så en indianer komme ridende. De blev alle tre bange, men det var netop den in-

dianermøder, de havde talt om. Hun overrakte Moder en sæk, som var fuld af hvede, og en mindre med honning og forskellige andre fødevarer, og sidst af alt tog hun et meget smukt og varmt bjørneskind frem og lagde det på en stol inden for døren.

Moderen og børnene så i nogle mi-

nutter tavse på hinanden. Der var ikke meget tilbage af middagsmaden, for indianerkvinden havde taget fasanen og et stort stykke af æblepien med sig, men de blev enige om, at denne Tak-sigelsesdag var den bedste, de nogen-sinde havde haft, hvorpå de alle knæ-lede ned og bøjede deres hoveder i bøn.

Min Himmelske Fader er god mod mig,
Han gav mig øjne, så jeg kan se,
Han gav mig ører, så jeg kan høre,
og hjerte til at vide, at Han er mig nær.
Han gav mig mund og hænder og fødder
til at springe, lege, arbejde og spise.
Han gav mig knæ, så jeg kan knæle og bede,
og jeg vil takke Ham hver eneste dag.

(Vera Richardson)

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aalborg:

Anna Mette Zacho Larsen, 75 år den 12. januar.

København Søndre Gren:

Anna Johanne Jensen, Vestager 3, 60 år den 18. januar.

Aarhus:

Marna Huolby Andersen, 60 år den 20. januar.

København Centrum Gren:

Gunnar Orla Jensen, Borups Alle 209, 70 år den 21. januar.

Svendborg:

Konstance Nielsen, 70 år den 27. januar.

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren:

1. november: Georg Walther Warnsdorf Knudsen og Irene Lykke Nordby Larsen Knudsens datter, *Lena Maria Warnsdorf Knudsen*, velsignet af sin fader.

Rønne:

1. november: Børge Clausen Munch og Gerda Gail Graziers søn, *Erik Frans*

Børge Grazier, velsignet af ældste Ronald E. Lund.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Darrel G. Gamble*, og hustru Marie har den 10. november fået deres anden datter, som har fået navnet Evelyn Gamble. Til lykke!

Hilsen fra Amerika:

Familien *Benny Lindén*, tidligere København, sender fra deres hjem i New York de bedste hilsener til alle søskende i Danmark med ønsket om et godt og velsignet nytår.

Dødsfald i Amerika:

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at søster *Ida Christine Langsted Pedersen Lubbers* er afgået ved døden den 7. november, 72 år gammel. Søster Lubbers, som var født den 20. august 1892 i København, rejste til Utah, da hun var 16 år gammel, og i 1949 kom hun tilbage til Danmark som missionær og virkede her til 1951. Hun har haft mange stillinger i Kirken, bl. a. har hun sunget i Tabernakelkoret. Hun efterlader sig en søn og en datter og 16 børnebørn. Æret være søster Lubbers' mindel!

Børn!

— — —
Dette er en sand historie fra »Children's Friend«, og jeg synes, at den er en god begyndelse til at indstille sine tanker på i det nye år, ikke?

Bryllup i København:

Den 4. november viedes på Rådhuset broder *Mogens Rafn Mogensen*, Søndre Gren, og søster *Heidi Galletti*, Centrum Gren. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Brudeparret, som har bosat sig i Mollis, Schweiz, har bedt os bringe følgende tak:

Hjertelig tak til søskende i Københavns grene for udvist opmærksomhed ved vort bryllup den 4. november.

Heidi og Mogens Mogensen.

Husk afsenderadresse!

Husk at skrive *afsender* (navn og adresse), når der indsendes penge på Kirkens girokonto. Vi får jævnlig penge pr. giro uden nogen som helst antydning af, hvem der har sendt dem.

Vi har f.eks. fået et beløb på kr. 13,00, afsendt fra postkontor 28 i København (Smallegade 6) den 3. december. Som afsender står »Betaling for Stjernen«! Vi beder venligst vedkommende sende os navn og adresse, så vi kan få beløbet afskrevet på den rigtige konto. Tak!

Ordinationer:

Aarhus: 4. maj:
Hans Thorhauge

København Nordre Gren: 18. oktober:

Felix Vilhelm Holgersen
Gert Oliver Torp Roesen
Gunnar Otto Vestergaard

Rønne: 15. november:
Niels Amthon Jensen

Til:

Præst

Præst

Præst

Præst

Ældste

Ordineret af:

Broder Chr. Holm Bendtsen

Broder Niels Johansen
Broder Ejvind Nordby Larsen
Broder Harry Christiansen

Broder Orla Rasmussen

Missionærforflyttelser:

13. november:
 John E. DeMille
 Arman B. Peterson
 Ralph C. Dent
 Finn Christensen
 Floyd R. Garrison
 Harold J. Johansen
 Dwayne H. Lively
 David Rackar

Fra:
 Brønshøj
 Aarhus
 Vejle
 Nordborg
 Viborg
 Aalborg
 Søborg
 Gentofte

Til:
 Missionskont.
 Aalborg
 Aalborg
 Aarhus
 Nordborg
 Vejle
 Valby
 Brønshøj

Glen R. Hilton
 Russel H. Mouritsen
 John S. Hansen
 Raymond Nielsen
 Kenneth B. Hansen
 Henning S. Jensen
 Ronald Lund
 Kay Durfee
 Janet Petersen
 Georgia L. Evans

Silkeborg
 Valby
 Aalborg
 Silkeborg
 Helsingør
 Brønshøj
 Bornholm
 Aarhus
 Horsens

Søborg
 Helsingør
 Randers
 Randers
 Viborg
 Gentofte
 Søborg
 Aarhus
 Silkeborg
 Silkeborg

Døb:**København Centrum Gren:** 21. nov.

Connie Jørgensen
 24. november:
 Ella Jensen

28. november:

Arne Lildholt Rytz

København Nordre Gren: 21. nov.:

Kethi Christine Marie Mørck

25. november:

Preben Pedersen

Birgit Roulund Pedersen

Herning: 31. oktober:

Arne Christian Christensen

København Søndre Gren: 28. novbr.:

Dagny Solweig Aagaard-Petersen

Rønne: 15. november:

Gerda Gail Grazier

Sønderborg: 21. november:

Peter Wilhelm Vendike

Silla Sabine Vendike

Vejle: 21. november:

Jytte Nielsen

Døbt af:

Ældste Bryce Christensen

Ældste Daryl Tanner

Broder Hans Hall

Ældste Henry Isaksen

Ældste Chester Allen

Ældste Leslie Hintze

Ældste Henning Sørensen

Ældste Niel Schow

Ældste Dennis E. Stowell

Broder Aage Pedersen

Broder Aage Pedersen

Ældste Leslie Forslund

Håndspåleggelse ved:

Ældste James Jackson

Ældste Daryl Tanner

Ældste Ronald Lund

Ældste Gordon Westenskov

Ældste Leslie Hintze

Ældste Chester Allen

Ældste Henning Sørensen

Ældste John Sørensen

Ældste Ronald E. Lund

Ældste Valor P. Thompson

Ældste Valor P. Thompson

Ældste Leslie Forslund

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 8. december ankommet til den danske mission:

Kurt E. Sønderhede Larsen fra Upland, California, beskikket til at arbejde i Horsens.

Ray DeLoy Olsen fra Hyrum, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Paul L. Sanders fra Otto, Wyoming, beskikket til at til at arbejde i København.

Den 8. december er *Svend Erik Irvold* fra København Centrum Gren blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Aalborg.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig aflost fra deres arbejde i den danske mission:

7. december: *Phillip Bryce Christensen* fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet som 2. rådgiver til missionspræsident R. Earl Sørensen.

11. december: *Roger D. Sørensen* fra Fallon, Nevada, efter sidst at have arbejdet i København.

23. december: *Brent James Peterson* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret som statistik-sekretær.

23. december: *Jon E. Jensen* fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet som zoneleder i Aalborg.

31. oktober: *Mogens Rafn Mogensen* fra København, efter sidst at have arbejdet som byggemissionær i Malmö.

Kurt E. S. Larsen

Ray DeLoy Olsen

Paul L. Sanders

Svend Erik Irvold

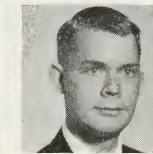
P. Bryce Christensen

Roger D. Sørensen

Brent J. Peterson

Jon E. Jensen

Mogens Mogensen

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS *Rejsebureau*

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn

Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

KLAVERSTEMNING

KELD NEUMANN JOHANSEN

91 07 79

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader!
Gratis prislister: send brevkort med navn og adresse til UTAH IMPORT CO. Parcelvej 70 B - Holte
Tlf. (01) 42 00 51

Ny udgave af

MORMONS BOG

Vi har nu på lager et nyt oplag af MORMONS BOG, som i nogen tid har været udsolgt.

Prisen er kr. 8,00

og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 161, København F.

Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

OH, DU ZION I VEST

**Den danske
mormon-emigration
1850-1900**

Jørgen W. Schmidt's bog om kirkens første tid i Danmark, om de mænd og kvinder, som bogstavelig talt med fare for deres liv sluttede sig til Mormonismen, om udvandringens genvordigheder og om landet, de kom til. 272 sider + 20 sider plancher + kort, kr. 49 50, indb. kr. 59.50.

HOS DERES BOGHANDLER eller ROSENKILDE og BAGGER, Kron-Prinsens-Gade 3, Kbh. K. (01) CE 7044, lokal 1